

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

21. ČÍSLO / XXVI. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

27. KVĚTNA 2018

Z obsahu:

Křest - znovuzrození
Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 9. května 2018
- strana 2 -

Blahoslavená Elie
od sv. Klementa
Libor Rösner
- strana 4 -

Šedesát let Hory
Panny Marie
Petr Bobek
- strana 6 -

Vizionář:
Tajemství zjevení
v Tre Fontane (8)
- strana 9 -

Ježíš v Nejsvětější
Eucharistii je Láska
- strana 10 -

Společný list biskupů
českých a moravských
diecézí ke schvalování
tzv. Istanbulské úmluvy
- strana 11 -

Vítej, věrný služebníku,
opět mezi svými (1)
PhDr. St. Vejvar, Ph.D.
- strana 12 -

Vést k lásce k Bohu
a k dobru
Pouť médií v rukou
křesťanů, Velehrad
12. května 2018
- strana 13 -

*Mozaika P. Marka Ivana Rupnika SJ v kostele Panny Marie, Matky církve,
na hoře Živčáková (Turzovka, Slovensko; foto Jiří Koleček)*

Křest – znovuzrození (Řím 6,4)

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci
9. května 2018, náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Katecheze o svátosti křtu nás dnes přivádí k posvátnému obmytí vodou provázenému invokací Nejsvětější Trojice. Jde o ústřední obřad, který ponořuje do Kristova velikonočního tajemství (srov. *Katechismus katolické církve*, 1239). Smysl tohoto gesta ukazuje svatý Pavel křesťanům v Římě nejprve otázkou: „Copak nevíte, že jsme byli křtem [...] ponoření do Kristovy smrti?“, a vzápětí sám odpovídá: „Tím křestním ponořením do jeho smrti byli jsme spolu s ním pohřbeni. A jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých [...], tak i my teď musíme žít novým životem.“ (Řím 6,3–4) Křest nám otevírá bránu ke vzkříšenému životu. Nikoli k životu světskému, ale k životu podle Ježíše.

Křtitelnice je místem, kde se uskutečňuje Kristova Pascha! Je pohřben starý člověk se svými klamnými choutkami (srov. Ef 4,22), aby se zrodilo nové stvoření; to staré pominulo a nastoupilo nové (2 Kor 5,17). V katechezích připisovaných svatému Cyrilovi Jeruzalémskému, který pokřtěným vysvětluje, co se s nimi stalo skrze křestní vodu, je tento krásný výraz: „V téže chvíli jste umírali a rodili se, a ta spasitelná voda byla pro vás hrobem i matkou.“ (*Mystagogické katecheze* 2,4, Refugium, Velehrad 1997, str. 40) Znovuzrození nového člověka vyžaduje, aby se člověk zkažený hříchem obrátil v prach. Přirovnání křtitelnice ke hrobu a mateřskému lůnu velice pronikavě vyjadřuje velkolepost toho, k čemu dochá-

zí jednoduchými gesty křtu. Rád bych v této souvislosti citoval slova připisovaná papeži Sixtu III., která jsou vytesána ve starověkém římském baptisteriu na Lateránu: „*Virgineo fetu genitrix Ecclesia natos, quos spirante Deo concipit amne parit. Caelorum regnum sperate hoc fonte renati.* – Matka církve panensky rodí skrze vodu děti, jež počala působením Boha. Doufejte v nebeské království vy, kdo jste zde byli znovu zrozeni.“ Krásné! Církev nám dává znovuzrození. Církev je lůno i naše matka skrze křest.

Naši rodiče nás zrodili k pozemskému životu, církev nás křtem znovuzrodila k životu věčnému. Stali jsme se syny v Synu, v Ježíši (srov. Řím 8,15; Gal 4,5–7). Také nad každým z nás, znovuzrozenými z vody a z Ducha Svatého, dává nebeský Otec s nekonečnou láskou zaznít svému hlasu, který praví: „Ty jsi můj milovaný Syn.“ (srov. Mt 3,17) Tento otcovský hlas nelze vnímat sluchem, ale může jej slyšet
Pokračování na str. 5

Rozkřeš aspoň jiskru, Bůh rozdmýchá oheň! Touto zásadou se řídil svatý muž, osobnost českého národa, kardinál Josef Beran. (str. 12–13) Stačí málo a Bůh i to málo rád promění v něco velkolepého. Pokorné odevzdání života do rukou Božích a bezmezná důvěra v Boží Prozřetelnost zasedla v případě kardinála Berana do mnoha lidských duší pevnou víru, že i v těžkých dobách Bůh svůj lid neopouští, že naděje jménem Ježíš Kristus nikdy neumírá.

Podobně pokora krásnila duši blahoslavené Elie od sv. Klementa. (str. 4–5) Její slova: „Milovat Tě, ó můj Bože, neznamená konat velká a mimořádná díla, ale znamená to umět se stále obětovat v malých věcech a považovat se za poslední ze všech“, můžeme považovat za jisté doplnění Beranova odkazu. Není totiž vždy nutné usilovat o vykonání velkých věcí, určitě to není prioritou v životě každého člověka. Podstatné je něco jiného: milovat Boha a nabídnout Mu svůj život jako oběť za jeho lásku k nám, projevenou na kříži. Čili zažehnout naši jiskru lásky, a ostatní pak bude Bohem přidáno.

Veškeré konání Boží je dílem Nejsvětější Trojice, která jedná v nedílné jed-

Editorial

notě lásky, protože to je její podstatou. Vrcholným dílem Nejsvětější Trojice je pak Ježíšova oběť na kříži, jež se zpřítomňuje při každé mši svaté. Tajemství živého Ježíše, ukrytého ve Svátosti oltářní pod způsoby chleba a vína, pak v sobě zahrnuje nejen nezměrnou lásku, ale i nepředstavitelnou pokoru Trojediného Boha, které nikdo z lidí, i kdyby byl svatý, nikdy nemůže dosáhnout. Přesto však napněme veškeré své duchovní síly, abychom o podobnou lásku a pokoru usilovali. Vždyť Bůh je naším milujícím Otcem, a my jako děti se přece chceme svému Otci podobat. Chceme-li pokročit v cestě lásky a pokory, v cestě, jež bezpečně vede ke spáse, začněme tím, že co nejpokorněji budeme usilovat o spojení s Milovaným a prožijeme tento týden ve vědomé, úzké blízkosti s Ním. A můžeme si položit upřímné otázky: Víme, kdo je Nejsvětější Trojice? A víme, koho mám před sebou ve Svátosti oltářní? Jestliže opravdu víme, pak v uctě pokorně padnu na kolena...

Před šedesáti lety došlo k prvnímu zjevení Panny Marie prostému muži Matuši Lašutovi na Živčákově hoře nad slovenskou Turzovkou. (str. 6–9) I když toto zjevení zatím není církevně uznáno, byla v roce 2008 hora Živčák vyhlášena úředním dekretem žilinského biskupa mariánským poutním místem a místem modlitby. Mnozí z nás toto poutní místo dobře znají a jistě i hojně navštěvují. Poselství, které M. Lašut obdržel, je prosté, avšak výmluvné: „Jestliže se lidé nenapraví, zahynou.“ Není třeba nic dodávat... Přesto – i zde do popředí vystupuje pokora a oběť, tentokrát vizionářova. A to nás utvrzuje v tom, že kde je láska k Bohu, je i pokora a oběť, protože před Láskou samou nemůže nikdo říci, že miluje jako Bůh, že trpí jako On, že by měl mít na něco nárok... neboť nikdo z lidí nemá bytí Boha. Avšak každý se může snažit milovat tou láskou, jako Bůh miluje nás. Mějme toto v následujících dnech na paměti a zahrňme to do svých rozjímání a modliteb. Trojediný Bůh, pokorný a milující, bude s námi!

Daniel Dehner

Odejdí s jedenácti do Galileje na místo, které Ježíš zvolil pro dnešní slavnostní setkání. Obnov svou úctu a pokoru, aby ses na ně dobře připravil. Pán dnes přichází v podobě, která vybízí, aby se mu na kolenu poklonili i ti, kteří ještě váhají, zda mají uvěřit.

Aby už nebylo nejmenších pochyb, že vznešené poslání, které Ježíš svěří svým věrným, je božského původu, přichází jako svrchovaný Pán nebe a země a také se tak představuje. Rozvažuj pozorně a s úctou o jeho slovech.

Mně je dána veškerá moc na nebi i na zemi. Vždyť jsem to já, skrze něhož „všechno bylo stvořeno“, a je tedy zcela přirozené, že mě větry i moře poslouchají⁽¹⁾. Já jediný také mohu učit jako ten, který má moc⁽²⁾, abych všem, kdo mě přijali, dal moc stát se Božími dětmi⁽³⁾. Já jsem přišel jako ten, kdo má moc odpouštět hříchy⁽⁴⁾.

Není však největším důkazem Ježíšovy božské moci skutečnost, že tu Boží Syn, zrozený z čisté Panny, stojí před tebou živý v lidském těle, které lidé zabili, jak je stále zřejmé z jeho oslavených ran? *Který bůh je tak velký jako Bůh náš?*⁽⁵⁾

Tento Bůh nepatří k bohům, které si člověk vytváří ve své fantazii, aby si nějak vysvětlil nevysvětlitelné. Tento Bůh nemá původ v ničem lidském. *Přebývá v nedostupném světle.*⁽⁶⁾ Představa o jeho podstatě a o jeho vnitřním životě by nikdy nemohla vstoupit na lidskou mysl, kdyby se Bůh sám člověku nezjevil, ale ani poté, co Bůh sám zjevil pravdu o sobě, nebude v možnostech lidského rozumu pochopit, jak velký a nekonečný je tento Pán všeho světa, neboť je tak nesmírný, že ani celá věčnost nepostačí, abychom obsáhli jeho poznání, a budeme vždy znovu stát jakoby na jeho začátku. Nejvyšší a nejdokonalejší bytost nemůže být jiná než taková, jaká je: jedna jediná ve třech Osobách rovných a rozličných.

Uvědom si, jak je to bláhové, jestliže chceš sám ze sebe dělat míru všech věcí. Bytí dosahuje svého vrcholu a plnosti nikoliv v člověku, nýbrž jediné v Bohu. Proto na Bohu není nic mimořádného, On se nijak nevymyká z řádu bytí, naopak, je-

dině a právě v NĚm je bytí ve své plnosti a dokonalosti nejvyššího řádu. Všechno ostatní, co je mimo NĚj, co není Bůh a co vyšlo z jeho ruky, nese v sobě větší či menší míru nepřekročitelné omezenosti.

Proto můžeme o sobě uvažovat vždy jen s pokornou vděčností k Trojedinému Bohu, který nás ze všeobsahující plnosti své moci obdařil darem bytí a života v té míře a s tím záměrem, jaký On sám ve své nejvyšší moudrosti a dobrotivé lásce od věčnosti

rozhodl a ustanovil. Tím více nás musí naplňovat vděčným a pokorným úžasem, že si nás vyvolil za své děti i za své apoštoly:

»Jděte do celého světa!« Ke komu to Ježíš promlouvá? Věříš tomu, že takový úkol je vůbec splnitelný? Posílá jedenáct zcela nevzdělaných a prostých, bezvýznamných, nemajetných Galilejců: – Jděte **ke všem národům** bez rozlišování toho, jaké je jejich náboženství, kultura, jejich dějiny, jejich panství a moc a jaký je či bude jejich vztah k vám a k tomuto jediné pravému náboženství. Jděte i k těm, kteří vás budou pronásledovat, i mezi ty, kteří se podle svého dosavadního názoru domnívají, že *slouží Bohu tím, když vás zabijí*⁽⁷⁾.

Jděte ke všem a *učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal*. Ne pouze to, co se jim bude líbit, co jim bude vyhovovat, co zapadá do jejich dosavadního smýšlení, do jejich obyčejů a zvyklostí. Není rozhodující to, co u nich najdete. Moje slovo není dalším z mnoha učení. *Já jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě.*⁽⁸⁾

Celý a rozhodující smysl hlásání evangelia je právě v tom, abyste všechny lidi *naučili tomu, co jsem vám přikázal*. Ty, kteří uvěří a přijmou od vás moje slovo, *křtěte ve jménu Otce i Syna i Duchu Svatého*, aby jako děti Otce mého a Otce vašeho skrze Duchu Svatého *byli přijati za vlastní a za spoludědice*.

Nenechám vás sirotky.⁽⁹⁾ Já jsem s vámi po všechny dny. Nejen proto, abyste neztráceli odvalu, ale také proto, abyste nezapomínali, že jste ratolesti, a **kmen jsem Já**⁽¹⁰⁾, abyste nezačali spoléhat více na své dovednosti a důmysl, na své nápady, plány a taktiky než na pramen všeho života. Já chci být s vámi, abyste vy zů-

Ve jménu Trojediného Boha

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní slavnosti

Jděte do celého světa.

Liturgická čtení

1. čtení – Dt 4,32–34.39–40

Mojžíš řekl lidu: „Ptej se dávných dob, které tě předcházely ode dne, kdy Bůh stvořil člověka na zemi, ptej se od jednoho konce nebes k druhému: stalo se někdy něco tak velkého nebo bylo něco podobného slyšet, aby nějaký národ slyšel hlas Boha, mluvícího z ohně, jako jsi slyšel ty, a zůstal naživu? Nebo zkusil nějaký bůh přijít a vyvolit si národ uprostřed jiného národa zkouškami, znameními, divy, bitvami, mocnou rukou, napřaženým ramenem, úžasnými děsnými činy, jak pro vás to všechno učinil Hospodin, váš Bůh, před vašimi zraky v Egyptě?“

Uznej to dnes a uvaž v srdci: je to Hospodin, Bůh nahoře na nebi jako dole na zemi; není jiného boha. Zachovávej jeho nařízení a jeho příkazy, které ti dnes přikazují, abys byl šťastný ty a tvoji synové po tobě, abys dlouho žil na zemi, kterou ti Hospodin, tvůj Bůh, dává navždy.“

2. čtení – Řím 8,14–17

(Bratři!) Všichni, kdo se dávají vést Božím Duchem, jsou Boží synové. Nedošli jste přece ducha otroctví, že byste museli zase znova žít ve strachu. Dostali jste však ducha těch, kdo byli přijati za vlastní, a proto můžeme volat: „Abba, Otče!“ Spolu s naším duchem to potvrzuje sám Duch Svätý, že jsme Boží děti. Jsme-li však děti, jsme i dědici: dědici Boží a spoludědici Kristovi. Musíme ovšem jako on trpět, abychom tak mohli spolu s ním dojit slávy.

Dokončení na str. 6

stávali se mnou, protože *beze mne nemůžete dělat nic*⁽¹¹⁾.

Hospodinovo slovo je správné, spolehlivé je celé jeho dílo.⁽¹²⁾ Ale jak se za dva tisíce let přiblížilo naplnění úkolu, který nám Pán uložil?

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Mt 8,27; ⁽²⁾ srov. Lk 4,32; ⁽³⁾ Jan 1,12;

⁽⁴⁾ Mk 2,10; ⁽⁵⁾ Ž 77,14; ⁽⁶⁾ 1 Tim 6,16;

⁽⁷⁾ srov. Jan 16,2; ⁽⁸⁾ Jan 18,37;

⁽⁹⁾ Jan 14,18; ⁽¹⁰⁾ Jan 15,1;

⁽¹¹⁾ Jan 15,5; ⁽¹²⁾ Ž 33,4

Blahoslavená Elie od sv. Klementa

Giuseppe a Pasqua Fracassovi přijímali každé ze svých devíti dětí (pět zemřelo předčasně) jako dar od Pána. Na znamení toho dali jedné své dceři jméno Teodora, tj. Boží dar. Dívku později přijaly bosé karmelitky do svých řad a ve svůj čas Bůh do svého nebeského království a církev mezi blahoslavené.

Budoucí přijetí mezi bosé karmelitky bylo svým způsobem symbolické – Fracassovi byli chudobní a potýkali se často s nedostatkem, při němž nebylo na nějaké strojení se dospívajících děvčat ani pomyšlení. Teodora se narodila 17. ledna 1901 a i v této skutečnosti je jistá symbolika, protože v témže roce byl v jejím rodném Bari založen karmelitánský klášter.

Někdy mezi 4. a 5. rokem života se děvčátku ve snu ukázala na rozkvetlé zahradě krásná paní obklopená světlem, žnoucí zlatým srpem lilie. Znenadání jednu lilii utrhl a přitiskl si ji k srdci. Když se s tím děvčátko ráno svěřilo matce, zbožná žena mu vysvětlila, že to bude asi Panna Maria. Ve své dětské nevinosti v reakci na tento sen malá Teodora Panně Marii přislíbila, že se jednou stane řeholnicí. Toto předsevzetí Teodoře stvrdila v dalším snu sv. Terezie z Lisieux, když jí v noci předcházející jejímu prvnímu svatému přijímání (v roce 1911) ujistila: „*Staneš se řeholnicí jako já.*“

Tento sen byl vyústěním, či lépe řečeno potvrzením celkového založení Teodory Fracassové, sahajícího do hloubek nezvyklých u tak mladičké dívky. Na jednu stranu měla kde čerpat – bylo zde rodinné prostředí, v němž vanul Boží Duch, byly zde školy vedené řeholnicemi či mše svaté u dominikánů, na stranu druhou tu byl i Teodořin osobní zájem o „vyšší skutečnosti“, bylo zde její vlastní prahnutí po modlitbě a kontemplaci či duchovní četba, kterou se sytila. Záhy nato vstoupila do společenství bl. Imeldy Lambertiniové a do „Andělské armády“ sv. Tomáše Akvinského. Pod vlivem dominikána P. Pietra Fiorilla se v roce 1914 stala dominikánskou terciářkou a díky dispensi (bylo jí 14 let) složila o rok později časné sliby a přijala řeholní jméno Anežka.

Tou dobou už v Evropě zuří „velká válka“, jak byla současníky nazývána. Dospívající sestra Anežka nezahálí a k zahánění řady dospělých se vrhne do

pozoruhodné apoštolské činnosti: každá chvíle je jí příležitostí ke katechezi a pomoci druhým. Zatímco až dosud sloužila spíše jen svým nejbližším, odtěd vychází i ke svým sousedům, ba i k vojákům procházejícím Bari. Cítí potřebu předávat Krista všem, vypravuje jim o jeho lásce, rozdává jim růžence či modlitební knížky. A v době válečných hrůz na naléhavé výzvy mladičké dívky po přilnutí k „*nejkrásnějšímu z lidských synů*“ slyší hodně lidí...

Někdy koncem roku 1917 navazuje Teodora-Anežka kontakt s jezuitou Sergiem di Gioiou, jenž se stává jejím zpovědníkem. Zhruba po roce duchovního vedení jí poradí, aby vstoupila ke karmelitkám. Celý následující rok 1919 se věnuje přípravě své svěřenkyně na tento závažný životní krok, až mohla být mladá žadatelka 8. dubna 1920 přijata do Karmelu sidličího v Bari. Za dalších sedm měsíců od vstupu (24. listopadu) oblékla hábit sester a přijala nové jméno – sestra Elie od sv. Klementa. Dne 4. prosin-

„Má duše je téměř ztracená v Bohu, nenalézám odpočinek v ničem jiném zde na zemi. Stále ve mně roste touha milovat jen Jeho, nekonečné a věčné Dobro, a odevzdávat se stále víc působení jeho lásky.“

„Božské dílo se završuje v úplné důvěrnosti v nejhlubších tajemstvích srdce; a proto mi chybí slova, abych vyjádřila jemné doteky, kterými se Božský Mistr dotýká duše.“

ce 1921 složila časné sliby, které potvrdila 11. února 1925 sliby věčnými. Nastoupila tak po vzoru sv. Terezie z Lisieux cestu života ve skrytosti, cestu nesení neviditelného Kristova kříže, zcela se odevzdávající jeho vůli, neboť to jediné dávalo její duši pravý pokoj, jak přiznávala. „*Karmel se přede mnou objevil takový, jaký jsem si*

ho představovala... Ježíši, zde budu zpívat svůj zpěv nekonečného poznání, v úplném mlčení ti budu zpívat o své nezměrné lásce, na tvém oltáři opadám jako růže a ve žhoucí peci tvé Božské lásky se spálí mé okvětní plátky,“ napíše později.

Tak jako tomu bylo u sv. Terezie z Lisieux, je největší starostí a potřebou i sestry Elie bezmezně milovat svého Miláčka a svou lásku projevovat pokornou touhou líbit se mu ve všem, třeba i v tom nejnepatrnějším, ba právě v tom nejnepatrnějším: „*Milovat Tě, ó můj Bože, neznamená konat velká a mimořádná díla, ale znamená to umět se stále obětovat v malých věcech a považovat se za poslední ze všech.*“

Od prvních dní noviciátu musí natěšená adeptka řeholního života trpět a přijímat utrpení. Když je matkou představenou pověřena věst výuku šití pro dívky, její mírná a dobrotivá povaha jí velí být ke svým žačkám vlnivá a přátelská. Nesetká se však s pochopením ze strany ředitelky školy, která jí její přístup vyčítá při každé příležitosti, až dosáhne u představené Eliina propuštění z tohoto postu. Sestra Elie od sv. Klementa nadále věrně plní své povinnosti řeholnice a mnoho času věnuje šití ve své cele. A tak slouží a šije a trpělivě snáší, když okolí „šije“ do ní samotné prostřednictvím pomluv a očerňování coby dozvuků jejího působení v šicí dílně, neslučitelného s představami přísné a chladné ředitelky, případně coby reakce na její až dráždivě neochvějný vnitřní pokoj a záviděníhodné zaujetí Kristem a nikým jiným.

Útoky mladou karmelitku zocelí v boji s vlastním já a přiblíží ji ještě těsněji k Ukřižovanému. „*Když jsme s Ježíšem, čeho bychom se báli? Ó sladká a slepá odevzdanosti, šťastný stave duše! Když tě duše zná a vlastní, odkládá do tebe všechny úzkosti i touhy srdce a stále žije v tichém nenarušitelném a nebeském míru,*“ píše a později přiznává, že toto těžké období mohla přestát jen díky posile čerpané od Pána, v níž nalezla odpovědi i na otázky, které si nepokládala. „*V těchto dvou letech jsem pochopila život. Nepopírám, že otrěs, který jsem prožila, byl obrovský, ale mohu Vás vpravdě ujistit, že žádný tvor není vinen; je ale potřeba, abych ve všem viděla něžnou ruku mého Pána, která, pokud se položila na mou hlavu, tak jen proto, aby mi to prospělo... V této sladké zkoušce mé srdce velmi*

dobře poznalo propasti lásky a milosrdenství Ježíšova Srdce...“, napsala jednomu knězi.

Tulíc se v modlitbách k Srdci Páně, přemáhá sestra Elie těžkosti a zmnožuje ve svém srdci lásku k bližním. Tak jako malá Terezka splétá i ona hustou síť vztahů se světem tam venku, tvořenou pevnými vlákny modlitby a zadostiučinění Bohu za hříchy svých blízkých. Prožívá s nimi jejich radosti, pomáhá jim v jejich těžkostech. *„Mým posláním je radostně se obětovat, aby můj Bůh byl poznáván a milován celým světem,“* říká při jedné příležitosti.

V lednu roku 1927 začíná sestra Elie po přestálé těžké chřipce trpět silnými bolestmi hlavy. Přestože jde o bolesti chvílemi až nesnesitelné, nestěžuje si a s přemáháním, obdivuhodným i u silného muže, tím víc u křehké mladé dívky, nese svůj kříž bez toho, že by požádala o tisíce prostředky. Vzdor všemu přemáhání je na ní choroba znát a tato skutečnost ji zavede ještě hlouběji na poušť opuštěnosti v samém středu domovského kláštera. Spolusestry, jistý si svou dedukcí, považují Eliiny stavy za svého druhu nervovou záležitost a ústy matky představené nemocnou nabádají, aby se vymanila z pokušení, do něhož zabředává, a vzdala se utkvělých představ, které ji jinak dovedou do neurastení.

Blahoslavená Elie od sv. Klementa

Jak reaguje sestra Elie? Za všechny komentáře budiž toho svědectvím dopis zasláný P. Sergiovi di Gioiovi: *„Nezkoumám úradky Boží, jsem si jistá, že to vše dovoluje pro mé dobro. [...] Prožívám hodiny opravdové skličivosti, známé jen Ježíši. Často jsem se pokoušela objasnit to naší milé matce, ale Pán to nedovoluje, chce, abych vystoupila na Kalvárii sama, jen s Ním samotným,“* načež se zmíni i o své nedůvěřivé představené: *„Vím, že takto jí to dává vidět Pán, neboť kdyby tomu bylo jinak, mé mučednictví by přestalo. Drahá matka mě miluje, a protože mě miluje, musí být věrnou vykonavatelkou Boží vůle...“* A právě díky tomuto spočívání v Bohu zakouší vzdor

ukrutným bolestem *„už v tomto slzavém údolí radost nebešťanů“* a její *„duše se ztrácí v oceánu pokoje“*.

Sestra Elie od sv. Klementa nepředstavitelně trpí až do 21. prosince téhož roku, kdy se jí ještě přitíží. V ten den ji sklátí prudká horečka, je nucena ulehnout a trápit se čtyři dny, dokud představená, která Eliiny problémy považuje za typické příznaky chřipky, konečně nepřivede lékaře. Ten už jen diagnostikuje zánět mozku či zápal mozkových blan v závěrečném stadiu. Je den Božího narození, 25. prosinec 1927, a mladá karmelitka zakusila konečně to, co toužebně vyhlížela: *„Pouta tohoto těla se trhají, abych se mohla rozletět do lůna svého Boha.“* Donáší svůj kříž na vrchol Golgoty, na den přesně, jak předpověděla, s očima upřenými na kříž Kristův visící na stěně její cely. *„Nyní se sestra Elie bude modlit za nás,“* prohlašuje arcibiskup Domenico del Buono, přivolaný k jejímu lůžku.

Dne 18. března 2006 proběhla v Bari slavná beatifikace malé velké rodačky z tohoto italského města. Papeže Benedikta XVI. na ní zastupoval kardinál José Saraiva Martins, prefekt Kongregace pro blahorečení a svatořečení. Ostatky bl. Elie od sv. Klementa spočinuly v jejím mateřském klášteře.

Křest - znovuzrození - dokončení katecheze Svatého otce ze str. 2

věřící srdce, provází nás po celý život a nikdy nás neopustí. Celý život slyšíme tento Boží hlas, který nám říká: *„Ty jsi můj milovaný syn, má milovaná dcera.“* Bůh nás má velice rád, jako otec, a neopouští nás, a to od chvíle křtu. Navždy jsme znovuzrozené Boží děti! Křest se totiž neopakuje, protože vtiskuje nesmazatelnou duchovní pečeť: *„Toto znamení nesmaže žádný hřích, i když hřích zabraňuje, aby křest přinášel ovoce spásy.“* (KKC, 1272) Křestní pečeť nikdy nepomine. [Někdo může říci:] *„Ale otče, když se někdo stane lotrem - jako u těch nejvíce známých - a dopouští se vražd a nespravedlností, tak pečeť nezmizí?“* Ne. Boží dítě, kterým je ten dotýčný, tak činí ke svému zahanbení, ale pečeť nemizí. On zůstává nadále Božím dítětem, i když jde proti Bohu, protože Bůh se nikdy nezříká svých dětí. Vyjádřil jsem se srozumitelně? Bůh se nikdy nezříká svých dětí. Zopakujeme to

všichni společně? *„Bůh se nikdy nezříká svých dětí.“* (*Lidé opakují.*) Trochu silněji, já jsem hluchý, anebo jsem nerozuměl. (*Lidé opakují hlasitěji.*) *„Bůh se nikdy nezříká svých dětí.“* - Ano, to je správně.

Přivtělení ke Kristu křtem jsou tedy pokřtěni připodobněni „prvnímu z mnoha bratří“ (Řím 8,29). Působením Ducha Svatého křest očišťuje, posvěcuje a ospravedlňuje, aby v Kristu utvořil z mnohých jediné tělo (srov. 1 Kor 6,11; 12,13). Pomazání křížem „vyjadřuje královské kněžství pokřtěného a jeho připojení k Božím lidu“ (*Křestní obřady malých dětí, Úvod 18,3*). Proto kněz pomazává posvátným křížem hlavu každého pokřtěného po pronesení slov vysvětlujících smysl tohoto úkonu: *„Všemohoucí Bůh tě vysvobodil z hříchu, dal ti život z vody a z Ducha Svatého, přijal tě do společenství svého lidu. A jako pomazal svého Syna, našeho Pána Ježíše Krista, na kněze, proroka a krále, označu-*

je posvátným olejem i tebe, neboť patříš ke Kristu na věky.“ (*tamtéž*, 98)

Bratři a sestry, tady spočívá celé křesťanské povolání: žít ve spojení s Kristem ve svaté církvi, mít účast na témže posvěcení, plnit totéž misijní poslání v tomto světě a přinášet trvalé plody. Veškerý Boží lid ožívovaný jediným Duchem má totiž účast na poslání Ježíše Krista, který je Knězem, Králem a Prorokem a nese odpovědnost za poslání a službu, jež z toho plynou (srov. KKC, 783-786). Co znamená mít účast na královském a prorockém kněžství Krista? Znamená to přinášet sami sebe v oběť Bohu milou (srov. Řím 12,1), dosvědčovat Ho životem víry a lásky (srov. *Lumen gentium*, 12) a dávat se do služeb druhým podle příkladu Pána Ježíše (srov. Mt 20,25-28; Jan 13,13-17).

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán*

Šedesát let Hory Panny Marie

Historie křesťanské víry vydává svědectví o mnoha místech, kde mělo dojít ke zjevení Panny Marie. Mezi ta nejvýznamnější patří Turzovka.

Sto let od událostí v Lurdech se nedaleko slovenského města Turzovka – na Živčákově hoře ležící ve výšce 787,7 metrů nad mořem – událo několik mariánských zjevení, jejichž svědkem byl tehdy dvačtyřicetiletý Matuš Lašut.

Tento vizionář pocházel z chudé rodiny a jeho život potvrdil, že Panna Maria si pro své působení vybírá ty nejobyčejnější: v Lurdech se zjevovala Bernadette Soubirousová, nezuživé dívence z chudé rodiny obývající místnost v bývalém žaláři, a v blahobytu nevyrostali ani tři pasáči z Fatimy.

Matuš Lašut se narodil 10. dubna 1916 ve Vysoké nad Kysucou v rodině zedníka. V necelých pěti letech přišel o maminku, která zemřela na zápal plic.

Když mu bylo sedm let, začalo jeho putování po službách na statcích. Nejprve odešel do vesnice Dlhé Pole, kde u sedláka pásł krávy, poté následovaly služby ve třech rodinách, během nichž chodil alespoň v zimě do školy.

V roce 1929 začal sloužit v Metylovicích, obci mezi Frýdkem-Místkem a Frýdlantem nad Ostravicí, v rodině sedláka Petra Kubala. Zde se mu dostalo vřelého přijetí, bylo mu dovoleno večeřet v domě u stolu a po dlouhé době dostal vlastní postel a nemusel spát ve chlévě. Nejpodstatnější však bylo, že pravidelně chodil do kostela a díky rodině Kubalově šel také poprvé ke svatému přijímání a krátce nato k biřmování.

Poté, co absolvoval povinnou vojenskou službu, vrátil se na Slovensko, do kraje okolo Turzovky. Právě z ní pochá-

zela Eva Marčišová, kterou si 13. září 1941 vzal a se kterou měl čtyři dcery; první žel krátce po narození zemřela.

Za svůj život Matuš Lašut vystřídal několik zaměstnání. Do nejdůležitějších z hlediska událostí, které zde budou popisovány, nastoupil v 50. letech 20. století jako zaměstnanec lesní správy. Nejprve pracoval jako dělník a později jako hajný – a právě díky tomuto povolání se setkal s Pannou Marií.

Dívka na obláčku

Poprvé se tak stalo v neděli 1. června 1958, tedy přesně před šedesáti lety, na svátek Nejsvětější Trojice. Služba Matuše Lašuta kolem deváté hodiny zavedla k pohoří Okrouhlá u Turzovky. Zastavil se na místě, kterému se říká Živčáková hora, kde na borovici visel obrázek Matky Ustavičné pomoci. Hajný Lašut jej často zdobil květinami a modlil se u něho, a tak to udělal i toho dne.

Klekl si a pomodlil se Otčenáš. Při Zdrávasu, při slově „Maria“ se ale nalevo od obrázku krátce zablesklo a zhruba dva metry nad zemí se na obláčku objevila socha Panny Marie. Výrazem připomínala šestnáctiletou nebo sedmnáctiletou dívku. Měřila přes dva metry, na hlavě měla závoj a ze sepjatých rukou jí visel růženec.

Zároveň se celé okolí změnilo. Na místě se například objevil záhon bílých květin, jejichž kvítky připomínaly křížky.

Matuš Lašut byl jako u vytržení a přemýšlel, kdo a proč na Živčákovu horu umístil tak krásnou sochu. Když ale zavlál vítr, postava před ním se pohnula. Pochopil tedy, že nejde o zpodobnění, nýbrž o živou Pannu Marii.

S úžasem se zahleděl do její tváře. Ona na něho pohlédla také a usmála se. Postupně začala krásnět a dosahovat nepopsatelné vznešenosti, její šaty přitom zářily a závoj se třpytil, jako by byl posetý diamanty.

Mariina tvář, jak Lašut sám popisoval, oslňovala nepopsatelnou krásou. Výrazem byla milá, avšak její oči byly pronikavé, až velitelské. Celkově budila dojem majestátnosti a vizionáři připadalo, že všechno se před ní musí sklonit. Při pohledu na ni strnul a nedokázal myslet a soustředit se na nic jiného.

Tři lafky

Panna Maria za celou dobu nepromluvila. Nejprve ukazovákem pravé ruky dávala jakési příkazy. Ukázala na květiny, které byly ohrazené plotem se třemi odtrženými lafkami. Vizionář si také všiml kládívka, pochopil tedy, že má plot opravit.

Když to udělal, Maria vypadala spokojeně. Poté potrásla růžencem, načež on usoudil, že chce, aby se jej pomodlil. I to udělal, přestože růženec u sebe neměl, ani se ho – podle jeho slov – pořádně modlit neuměl.

Následně Maria ukázala na strom. Obrázek Matky Ustavičné pomoci zmizel, místo něho na kmeni visela mapa světa – prostá hranic jednotlivých států, rozčleněna jen na pevniny a vodní plochy. Pod mapou se ukázala černá tabulka s vysvětleními, co úkazy na mapě znamenají.

Nato se obraz světa začal měnit a před Lašutem se postupně ukázalo sedm obrazů znázorňujících soubor dobra a zla na Zemi.

První obraz vykreslil mapu ve třech barvách: v modré, zelené a žluté. Na tabulce se ukázalo, že modrá barva představuje vody, zelená hory a žlutá roviny. Dále se psalo, že zelená barva je dobro a žlutá zlo. A nakonec výzva:

„Čiňte pokání!“

Druhý výjev umožnil žluté barvě rozšířit se a pohlcovat zelenou. Už při obraze třetím překryla celou mapu, což mělo

Liturgická čtení – dokončení ze str. 3

Evangelium – Mt 28,16–20

Jedenáct učedníků odešlo do Galileje na horu, kam jim Ježíš určil. Uviděli ho a klaněli se mu, někteří však měli pochybnosti. Ježíš k nim přistoupil a promluvil: „Je mi dána veškerá moc

na nebi i na zemi. Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha Svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“

znázorňovat hříchy světa a jejich důsledky. Tabulka ukázala varování:

„Když se lidé nenapraví, přijdou strašné pohromy – jednotlivě i hromadně – a lidé budou hynout různými způsoby.“

Podobné varování se ukázalo i při dalším obraze.

„Jestliže se lidé nenapraví, zahynou,“ stálo před Lašutem napsáno a on přítom na mapě viděl výbuchy na moři a zanikající život.

Další výjevy si vizionář nechal ze strachu pro sebe, ne však obsah posledního obrazu, na kterém se ukázalo, jak by svět vypadal, kdyby lidé nehřešili a mysleli na Boha.

Země byla rozzářená, pokrytá zelení a květinami. Všude viditelná radost, soulad a mír a nad tím vším měl zářit další obrázek Panny Marie, jak v levé ruce drží růženec a pravou chrání národy. Od ní se Matuš Lašut podíval na tu skutečnou, která stála před ním na obláčku. Za její postavou se objevilo světlo, silící a postupně prozařující celou horu.

Poté Maria ukázala na tabulku, na slova: „Když splníš všechno, přijdeš...“ a prst přítom nasměrovala nahoru k nebi. Objevil se blesk, rozřátl oblohu a nad místem, kde předtím stála Bohorodička, byl najednou zářivý trojúhelník. V něm se objevil Ježíš Kristus. Na sobě měl bílé roucho a přes rameno červený plášť. V levé ruce držel kříž a pravou ukazoval na své srdce, z něhož vycházely tři paprsky. Jeden Lašuta zasáhl a srazil k zemi. Na další tři hodiny ztratil vědomí.

Smíření

Když se probudil, okolí vypadalo stejně jako předtím. Po zázraku ani památky, jen na zemi ležel bílý růženec, který Lašut vzal do ruky a další hodiny se jej modlil.

Až po modlitbách si ho pověsil na krk a stále jako omámený vyrazil z hory domů. Cestou o uplynulých událostech přemýšlel. Rozum se vzpíral. Byl přesvědčený, že Pannu Marii viděl, obával se ovšem halucinací a že se zbláznil. To by ale kontrastovalo s tím, že po zjevení se zbavil všech nemocí a bolestí, především těžkého, nevléčitelného kašle.

I tak rozumu uložil zkoušku. Doma se pokusil složit dvoje rozebrané hodiny. To dokázal, věděl tedy, že je psychicky zdravý.

Živčákova hora – poutní místo za komunistického režimu

Jeho život ale pochopitelně už nikdy nebyl jako dřív, zejména po duchovní stránce. Zjevení ho donutilo důkladně přemýšlet nad svým životem. Být křesťanem a pouze plnit s tím spojené povinnosti nestačí, to věděl. Obrazy a sdělení od Panny Marie, především tři laťky rozbitého plotu, mu připomněly tři jeho časté chyby, které chtěl napravit takto: modlit se růženec, více chodit ke svatému přijímání a usmířit se s lidmi.

K tomu poslednímu: dlouho pak do noci chodil od chalupy k chalupě a všem, o kom měl pocit, že ublížil, se omlouval.

Další zjevení

Na Turzovce nezůstalo u jediného mariánského zjevení, sám Matuš Lašut jich zažil ještě šest.

V sobotu 7. června 1958 ho povinnosti znovu zavedly na Živčákovu horu. Na stejném místě jako předtím se po krátkém záblesku opět zjevila Panna Maria. Na sobě měla modrý plášť a bílý závoj. A také měla zářící, hořící srdce, od něhož vylétl paprsek, který ho srazil k zemi.

Podobné to bylo o dva týdny později 21. června a poté v červenci, konkrétně 1., 7. a 21. července. Jen Maria byla po každé o kousek výš, blíže k nebi.

Poslední zjevení Matuš Lašut viděl 14. srpna 1958. Stejně jako to první nastalo kolem deváté hodiny. Bohorodička však byla výše než kdy předtím, nad stromy. I tentokrát z jejího srdce vyšlehl paprsek.

Po všech těchto událostech vizionář napevno věděl, že při žádném zjevení nešlo o výplod nemocného rozumu, ale o skutečnost, kterou je třeba sdělit lidem.

V neděli 7. září 1958 se po ranní mši svaté v turzovském kostele vypravil na místo, kde ke všemu docházelo. Cestou – u kopců Přední, Plytký a Prostřední vršek – nekontrolovatelně padal na kolena a plakal. Několik lidí se k němu šlo ujistit, zda nepotřebuje pomoc, a právě jim Lašut jako v transu a během pláče o všem vyprávěl.

Hned druhý den vyšla na Živčákovu horu první pouť, které se včetně vizionáře zúčastnilo okolo tisíce lidí. Při této události zároveň slavili svátek Narození Panny Marie.

Režimu proti srsti

Mariánská zjevení a náboženské poutě ovšem nezapadaly do politického směřování komunistického Československa. A stejně jako Turzovku začaly navštěvovat zástupy poutníků, vypravili se na ni i příslušníci Veřejné bezpečnosti.

Ti Matuše Lašuta přijeli zatknout už po první velké pouti, jenže poutníci a obyvatelé Turzovky obklopili jeho dům a nikoho nepustili dovnitř. Vizionář však věděl, že se skrývat nemůže, a proto druhý den odjel dobrovolně vlakem do Čadce. Následovalo okamžité zatčení a obvinění z pobuřování lidu.

Od úterý 9. do pátku 12. září byl převážen z jedné výslechové stanice na druhou. Nedostal najíst, nemohl se vyspat, jen podstupoval únavné výslechy s cílem vynutit přiznání, že si vše vymyslel.

Zlomit se však nenechal. Při jednom výslechu se státního zástupce dokonce zeptal: „Pane prokurátore, máte matku?“ „Ovšem,“ zněla odpověď.

„A mohl byste ji zapřít?“

„Ne, to bych nemohl.“

„Vidíte tedy, já také nemohu svou nebeskou Matku zapřít.“

V pátek 12. září ho odvezli do psychiatrické léčebny v Bytčici u Žiliny. Podrobil se několika vyšetřením, která ukázala, že je zdravý, byl však prohlášen za blázna a hospitalizován mezi těžkými pacienty. Propuštění se dočkal po necelých deseti měsících.

V září 1959 ho zatkli podruhé. Nejprve ho odvezli do Čadce, později znovu do bytčické léčebny, kde tentokrát strávil čtrnáct měsíců.

Třetí zatčení zažil v září 1961. Následoval obvyklý postup, po čtrnácti dnech v Bytčici ho ale ještě hospitalizovali v Kosmonosech nedaleko Mladé Boleslavi. Propuštěn byl 12. prosince 1961.

V publikacích o Turzovce se často uvádí, že kromě výsledků a zkoumání psychického stavu dostal několik elektrošoků nebo absolvoval chemickou léčbu, po které mu vypadaly zuby. Po posledním propuštění se také vrátil téměř slepý.

Tlak byl vyvíjen i na jeho rodinu. Běžnou věcí byly domovní prohlídky, při nich se odebíraly potraviny a peníze, u nichž panovalo podezření, že pochází od poutníků.

Zázraky

Režim ale mohl bojovat jakkoliv – zatýkat, ničit výzdobu hory či zakazovat vstup, anebo vyhrožovat poutníkům – zázraky se na Turzovce děly dál. Po jednom působení vandalů, kteří zapálili oltářičky, sošky, obrazy a další relikvie, byl například z popela vytažen neporušený obraz s Pannou Marií a Jezulátkem.

K velkému zázraku patří i objevení pramenů léčivé vody.

Objevil je a vykopal Juraj Kavalek z Turzovky. Před touto událostí se mu zdál živý sen, kdy do jeho domu vstoupila neznámá žena celá v černém. Prosila, aby se vydal na Živčákovu horu a kousek od místa prvního zjevení vykopal pramen vody.

Juraj Kavalek snu nevěřil, kraj Turzovky a sama Živčáková hora vodou neoplývaly. Sen se ale dvakrát opakoval. Žena, ve které postupně poznával Pannu Marii, ho kárala, že nesplnil její příkaz.

Kavalek se tedy vydal k místu zjevení a od něho postupoval dál do lesa. Na

svahu nad cestou začal kopat a k velkému překvapení už zanedlouho viděl, jak země vlhne a jak na dně jamky pomalu vyvěrá pramínek.

Zároveň k němu přistoupila žena, podobná té, která mu práci uložila, a pozdravila ho. Zeptala se, zda hledá pramen. Kavalek udiveně konstatoval, že ano, načež mu žena měla říct, aby hledal o sedm metrů dál, u kapradí. Dodala ještě, že tento pramen bude lidi uzdravovat z mnoha nemocí.

Kavalek podstoupil a dal se znovu do práce. Nemusel kopat hluboko – zakrát se objevila voda i tam.

Jak předpověděla žena (patrně opravdu Panna Maria), voda uzdravila několik nemocných, a to i z vážných chorob – učitele s příjmením Koudelka, který spadl do výtahové šachty a měl zdeformovanou část lebky, Danu Oberreiterovou z Vysočiny s nevyčísitelnou obrnou, nebo typografa Václava Vsetečku, trpícího těžkým kostním revmatismem.

Známým případem je také vyléčení pátera Metoděje Kuběny. Tento moravský kněz po mozkové mrtvici částečně ochrnul a téměř oslepl. Uzdravení se nepředpokládalo, jenže 1. června 1978 – při výročí dvaceti let od prvního turzovského zjevení – se měl stát zázrak.

Do nemocnice v Hustopečích za P. Kuběnou přišla farnice Marie Smetanová a přinesla mu vodu z Živčákovy hory. V neděli zmíněného data byl kněz na pokoji sám. Ze všech sil se dobelhal ke dveřím a opřel se o ně, aby ho nikdo nerušil. Vzal láhev s turzovskou vodou a poprosil Pannu Marii o uzdravení. Poté láhev naráz vypil.

Zhruba po dvaceti minutách ucítil na páteři chvění, které předznamenalo jeho uzdravení. Zároveň se mu zlepšil i zrak – všechno bylo na svém místě a vypadalo, jak vypadat má.

Turzovka dnes

Souvislosti s Turzovkou však nepřinášely pouze radost a zázraky. Dá se říct, že po dobu, co v Československu vládl komunistický režim, šlo o světlé chvílky její jinak křížové cesty, kdy byla příslušníky režimu soustavně ničena výzdoba, nebo i fyzicky napadání návštěvníků místa.

Až po roce 1989 se poutní místo v jistém slova smyslu „legitimizovalo“ a přesta-

lo sloužit jako kolbiště pro útoky režimu proti křesťanství. A mimo jiné zde mohlo být vystavěno důstojné místo modlitby, kaple Panny Marie Královny pokoje.

Její základní kámen posvětil papež Jan Pavel II. při návštěvě Slovenska a v roce 1991 diecézní biskup J. Em. Ján Chryzostom kardinál Korec pověřil kněze Ivana Mahríka, aby stavbu realizoval. Skromná kaplička vznikala v letech 1992–1993.

Dne 17. října 1993 byla slavnostně posvěcena a byla zde sloužena první mše svatá. V roce 1994 do ní byl instalován ohořelý, v Německu zrestaurovaný obraz Královny Turzovky, který přežil působení vandalů, a 25. května 1997 byla za oltář umístěna také socha Panny Marie, kterou na základě vidění a snů vytvořil horník Alois Lasák.

Interiér zdobí i vysoký, dozadu prohnutý kříž. Vzhledem kaplička odpovídá podstatě Živčákovy hory jako tichého a skromného místa, kam by člověk neměl jezdit kvůli senzaci, ale kvůli rozjímání.

Jediné, co kalí duchovní odkaz Turzovky, je fakt, že církev pravost zjevení dosud neuznala. Nicméně 18. září 2008 žilinský biskup J. Exc. Tomáš Galis vyhlásil úředním dekretem horu Živčák za mariánské poutní místo a místo modlitby.

Panna Maria Matka církve

I na tom lze vidět, jak významné místo z hlediska křesťanské víry se ze zdánlivě obyčejného slovenského městečka a zdánlivě obyčejné hory stalo. Ať jsou zjevení uznána, či ne, i po šedesáti letech na Živčákovu horu míří zástupy poutníků, které jsou početné zejména při hlavních poutích – o slavnosti Nejsvětější Trojice a také první neděli po 4. říjnu, kdy se slaví posvěcení nedávno vybudovaného kostela Panny Marie Matky církve.

Příběh kostela se začal psát 5. února 2008. První impuls podali sami poutníci, kteří se za stavbu většího svatostánku přimlouvali v petici zahrnující okolo třiceti tisíc podpisů.

Po tomto kroku uvedeného data byl biskupským úřadem v Nitře vydán souhlas pro oficiální sbírku na stavbu a výkup pozemků. Dne 8. srpna téhož roku stavbu z církevních kruhů schválil žilinský biskup J. Exc. Mons. Tomáš Galis, který 19. října 2008 také požehnal základní kámen a areál.

Vizionář: Tajemství zjevení v Tre Fontane (8)

Jiný kámen, tentokrát dovezený z Lurd, kostelu věnoval Matuš Lašut.

Z hlediska praktického se s výstavbou po různých administrativních krocích začalo 11. června 2009. Velký podíl na realizaci pak měli přispěvatelé z řad poutníků, příznivců nebo firem.

Slavnostní otevření a posvěcení připadlo na 4. října 2015, mši svatou sloužil J. Exc. Mons. Tomáš Galis za přítomnosti dalších biskupů a kněží.

U Panny Marie

Při této slavnosti ovšem už nebyl muž, jehož prožitky přerod Živčákovy hory na Horu Panny Marie nebo na „Slovenské Lurdy“, jak se poutnímu místu říká, odstartovaly. Zažil zde celkem sedm setkání s Pannou Marií, a ještě než se rozezvuchel zvon nového kostela, vypravil se za Bohorodičkou sám.

Turzovský vizionář Matuš Lašut zemřel 10. srpna 2010. Dožil se věku 94 let, což bylo vzhledem k četnosti a krutosti výslechů malým zázrakem. Pohřeb se konal 15. srpna v kapličky Panny Marie Královny pokoje, mši svatou sloužili správce farnosti Turzovka Karol Dobiáš, správce Živčákovy hory Ondrej Sabo, správce farnosti Korňa Ivan Mahřík a další kněží. Po mši bylo Lašutovo tělo uloženo do hrobu na hřbitově v areálu turzovského kostela Nanebevzetí Panny Marie. Rozloučení se zúčastnilo okolo sto padesáti lidí.

Právě oni a další desítky tisíc lidí si budou přes generace předávat poselství, které se začalo psát v roce 1958 a které začal lidem předávat právě Matuš Lašut. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že zjevení nikdy nezneužil pro svou slávu nebo finanční prospěch. To potvrdil i kněz Ivan Mahřík, který se s ním často stýkal a který ho označil za člověka přímého, jenž nepravne po slávě.

Naopak kvůli událostem trpěl – mnohem víc, než ti, kteří jsou dnes označováni za nositele pravdy; vždyť málokdo z nich ji musel hájit tak jako vizionář z Turzovky. Ani poté, co politické ledy povolily, nevystupoval jako slavný muž nebo mučedník a nežádal lesk fotoaparátů. Uchýlil se do obyčejného pokorného života, přesně takového, jaký po nás žádá Panna Maria. A jaký si vybírá pro své působení na tomto světě...

2. Zjevení (Dokončení)

Kolem poloviny června 1947 byli Cor-nacchiola a jeho tři děti povoláni, aby vy-povídali před komisí římského vikariátu (v té době umístěného na ulici via della Pigna),⁽¹⁾ jež byla složena z monsignorů Pietra Mattioliho (předsedy tribunálu), Guglielma Giaquinty (promotora spravedlnosti) a Augusta Cecchiho (kancléře). Poté, co vyprávěl o událostech, ke kterým došlo 12. dubna, obdržel Bruno od předsedy tribunálu tuto zvědavou otázku:

„Nemyslel jste si někdy, že to byl ďábel, který se vám zjevil?“

A on na ni odpověděl:

„Hm, pokud to, co se mi zjevilo, aby mi řeklo, že se mám vrátit do katolické církve, je ďábel, pak se on obrátil a není už zapotřebí církve, peklo je uzavřeno a není již zápasu mezi Kristem a satanem: potom vy jste k ničemu, všechno zde zavřete a odejdete. Jestliže se naopak neobrátil a poslal mě za vámi, pak to znamená, že s ním souhlasíte: potom bylo dobře, že jsem byl mimo, jak jsem byl!“

Stejná neúcta ho jednou, po živé výměně názorů, stála pohlavek od otce Riccarda Lombardiho:⁽²⁾

„Jak pokračuje vaše obrácení, Bruno?“

„Navzdory vám pokračuje dobře.“

„Proč navzdory nám?“

„Zůstávám obrácený právě navzdory vám, viděným zblízka!“

Jako velmi něžné se naopak jeví svědectví malého Gianfranca, jehož soudci museli nahánět s bombóny po celé místnosti, než se jim podařilo vést s ním rozhovor:

„Co jsi viděl?“

„Viděl jsem ženu.“

„A jaká byla tato žena?“

„Krásná!“

„Jako my?“

„Ne, krásná, krásnější!“

„Jako tato socha zde?“

„Ale jaká socha, byla z masa.“

Tato slova učinila pozitivní dojem jak na Cecchiho („Tato definice chce říci, že zjevení je autentické“), tak na Giaquintu („Můj soud je, že je to věrohod-

né, zvláště kvůli bezelstnému svědectví tohoto dítěte.“)

Po několika týdnech, ve dvě hodiny v noci dne 22. července 1947, přijel automobil z Vatikánu, aby doma vyzvedl Bruna. Doprovázen donem Sfoggiu vstoupil do pokojů Pia XII., kde byli také přítomni jezuité Virginio Rotondi, Riccardo Lombardi a Felice Cappello,⁽³⁾ kteří několik týdnů předtím po výslovné papežské autorizaci mohli číst poselství z 12. dubna. Vizionář pak svěřil svému deníku:

„Byl jsem rozrušen, četl jsem poselství a předal jsem ho papeži, který při jeho naslouchání plakal. Všem nám bylo pod přísahou řečeno, abychom o tom nemluví-li. Drahá Matko, je to tajemství, ale naši potomci o tom musejí vědět.“

(Pokračování)

Z italského originálu „Il Veggente: Il segreto delle Tre Fontane“ (Milano: Adriano Salani, 2016) vybral a přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

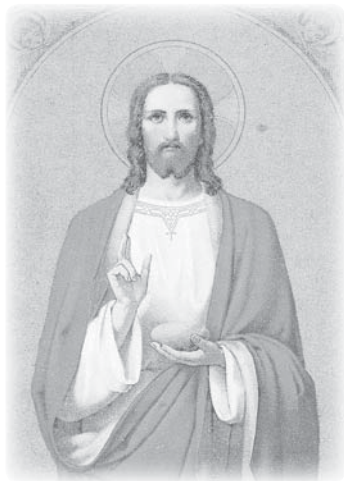
⁽¹⁾ Papež je biskupem Říma, ale běžné záležitosti tohoto svého poslání svěřuje většinou svému zástupci, tj. kardinálovi vikáři. Jeho úřad i sídlo jeho úřadu se nazývá římský vikariát. Dnes sídlí v Lateránském paláci vedle Lateránské baziliky. [pozn. překl.]

⁽²⁾ Riccardo Lombardi (1908–1979), italský jezuita a známý kazatel, byl blízkým spolupracovníkem papeže Pia XII. a zakladatelem církevního hnutí *Za lepší svět*. [pozn. překl.]

⁽³⁾ Felice Maria Cappello (1879–1962), italský jezuita, byl profesorem kanonického práva na Papežské gregoriánské univerzitě v Římě a především vyhledávaný a charismatický zpovědník v římském kostele sv. Ignáce. Je otevřen proces jeho blahověčení, a proto mu přísluší čestný titul služebníka Božího. V češtině byl publikován jeho životopis od Domenica Mondroneho: *Felix Cappello SJ: Zpovědník Říma*. Olomouc, Refugium 2015. [pozn. překl.]

Ježíš v Nejsvětější Eucharistii je Láska

Hle, pramen veškerého dobra, Ježíš Kristus v Nejsvětější Eucharistii, který k nám volá: „Žizní-li někdo, ať přijde ke mně a ať pije ten, kdo ve mne věří!“ (Jan 7,37) Jeho lásce nestačilo, že skryl svoji božskou přirozenost, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se podobným nám lidem. Nakonec se zříká i své lidské přirozenosti a ukrývá se pod skromné způsoby chleba a vína v Nejsvětější Eucharistii. Zůstává s námi na tomto světě. Pouze jeho láska k nám Ho donutila, aby zůstal s námi jako lékař, těšitel, dárcce, jako náš pokrm i náš nápoj. Všechno můžeme od Něho žádat, všechno potřebné nám daruje, neboť

když nám Bůh dal svého Syna, jak by nám s Ním nedal všechno? On je skutečně spíše Láska sama, než že lásku má. On zůstal mezi námi jen proto, že miluje. Přece se však najdou takoví, kdo Ho nenávidí, protože nepochopili jeho lásku k nám.

Psal se rok 1853. Do Severní Ameriky dorazila skupina Němců. Rozhodli se, že založí německé městečko a pojmenují je „Nový Ulm“. Řekli si rovněž, že mezi sebe přijmou každého Němce, jen to nesmí být kněz. Měli v úmyslu vybudovat si město zcela nevěřící, bez Boha. Ve své nevěře se upevňovali tím, že každý rok uspořádali bezbožné průvody a na nich tupili vše, co mělo nějaký vztah k Bohu. Takový průvod uspořádali i roku 1862. Byl to nezvyklý průvod. Jeho zvláštností bylo to, že v průvodu byl i sám starosta města, který nesl kříž. Veškerá jejich potupa se soustředovala na kříž. Průvod končil ohněm, na němž byl kříž spálen. Když kříž hořel, starosta přednesl tato rouhavá slova: „Když jsi takový mocný, tak spal naše město tak, jako jsme my spálili tebe!“ Ještě téhož roku došlo k povstání indiánů. Ti přišli i do Nového Ulmu. Obklíčili jej, jeho obyvatele nahnali do jejich příbytků a každý dům zapálili. Starostu přivázali ke stolu a on ve velkých bolestech a v plamelech zemřel ve vlastním příbytku.

Rouhat se lásce Boží, která nám poslala svého jednorozeného Syna, jenž nás učil, vykoupil a s námi zůstal v Nejsvětější Eucharistii, to je vždy jen k vlastní škodě a záhubě. Nesmíme nikdy zapomenout, že Bůh je všemohoucí, že On nás miluje svoji nekonečnou láskou. On nám každému nabízí své nekonečné milosrdenství, avšak ten, kdo opovrhne jeho nekonečným milosrdenstvím, ten musí pocítit jeho nekonečnou spravedlnost.

My věříme, že Ježíš je přítomen v Nejsvětější Eucharistii se svým božstvím a svým člověčenstvím. O co se opírá naše víra v toto velké tajemství? Bojovník za práva irského národa Daniel O'Connell se doslechl,

že protestanté se mu vysmívají, že on se klaní svému Bohu skrytému pod způsoby chleba a vína. Ke své obhajobě jim řekl jen tolik: „Vy si to vyříkejte s Ježíšem Kristem. Já věřím jeho slovům, která jsou až příliš jasná.“ Věru, ta jeho slova „toto je moje tělo“ a „toto je má krev“ jsou tak jasná a jednoznačná, že je nechápe jen ten, kdo je nechce pochopit. Překrucuje je pouze ten, kdo je chce úmyslně překroutit. Naše víra se opírá o Ježíšova slova, která vždy říkají pravdu, neboť On je Pravda sama.

Ježíš v Nejsvětější Eucharistii zůstal jenom proto, že nás miluje. Mnozí tuto lásku nemohou pochopit, protože ona je tak velká, že lidsky je nepochopitelná. Chceme-li uvěřit v Ježíšovu přítomnost v Eucharistii, nejprve musíme uvěřit v jeho nekonečnou lásku k nám, jež Ho přivedla nejen na naši zem, ale také Ho uzavřela do našich svatostánků.

Svatý Dominik se dozvěděl, že otec několika dětí se dostal do tureckého otroctví. Tehdy Dominik šel k Turkům a nabídl se jim místo onoho otce za otroka. Chtěl otce učinit svobodným člověkem, aby se mohl vrátit ke své rodině a starat se o ni. Mnozí tenkrát nedokázali pochopit, že on se on dobrovolně stal otrokem, aby se jeho bratr stal svobodným člově-

kem. A Ježíši nestačilo, že nás vykoupil z otroctví ďábla, pekla a hříchu svým bolestným utrpením a svojí smrtí na kříži. Ale Ježíš ve své nekonečné lásce k nám jde mnohem dále. Skrývá i své člověčenství a v Nejsvětější Eucharistii se stává našim pokrmem, naším nápojem, chce být naší silou, abychom se do tohoto otroctví, z něhož nás On vykoupil, už nikdy nedostali.

Položme si upřímnou otázku: Zamysleli jsme se už někdy vážně nad tím, koho v Nejsvětější Eucharistii máme? A potom si na tuto otázku ještě upřímněji odpovíme.

Když se k francouzskému městečku Veleros blížilo pruské vojsko, které drancovalo chrámy a zneuctívalo svatostánky, obyvatelé tohoto městečka měli velké starosti. Ve svatostánku byla Nejsvětější Eucharistie a kněz nebyl doma. Obrátili se na nejstaršího obyvatele města, aby on odnesl eucharistického Krista do bezpečí. Ten zakroutil nesouhlasně hlavou a řekl, že do svých hříšných rukou se nikdy neodváží vzít Nejsvětějšího. Potom prosili malého chlapce, který před několika málo týdny byl u prvního svatého přijímání. Ani ten se neodvážil vzít Nejsvětějšího. Nakonec vzal jeden z nich nevinné dítě – čtyřletého chlapce na své ruce, zdvihl ho, aby otevřel svatostánek, vzal do svých nevinných rukou Nejsvětějšího a chlapce pak nesli, aby Eucharistii dostali na bezpečné místo. Ostatní přítomní zapálili svíce a dělali doprovod Bohu skrytému v Nejsvětější Eucharistii pod způsoby chleba.

Často přijímáme eucharistického Krista ne do svých rukou, ale do svých srdcí. Do jakých srdcí Ho přijímáme? S jakou přípravou? A jak Mu umíme poděkovat? Víme, že On se nám daroval, aby byl naším životem, ale víme také to, že slov svatého Pavla, že můžeme jíst jeho Tělo a pít jeho Krev i ke svému odsouzení, pokud bychom jedli a pili nehodně.

Pro nás je velmi důležitá také otázka: Jak se chováme v přítomnosti eucharistického Krista? V Dánsku žil lékař Niels Stensen. Byl velkým odborníkem v anatomii. Původně byl protestant. Stal se katolíkem a nakonec katolickým knězem a bis-

kupem. Jak našel pravou víru a Kristovu církev? Byl v městě Livorno, kde se konal eucharistický průvod o svátku Těla a Krve Páně. Když viděl, jak se lidé zbožně klanějí eucharistickému Kristu, skrytému pod způsoby chleba, řekl si: „Pokud je to jen chléb, tak tito lidé jsou blázni. Ale pokud je to skutečné tělo Kristovo, tak proč se mu neklaniš i ty?“ Začal vážně studovat a objevil Kristova slova „toto je

moje tělo“, „toto je moje krev“ a uznal, že jsou pravdivá, že zde Kristus neužívá symboliku, jak často slyšel, když byl protestantem, ale mluví reálně a velmi radikálně. Stal se velkým ctitelem Nejsvětější Eucharistie.

Naše chování před eucharistickým Kristem může někoho povzbudit, ale rovněž může někoho pohoršit. Už při vstupu do chrámu si uvědomme, že ve svatostán-

ku je skutečně přítomen Bůh, i když pod skromnými způsoby chleba. Toto jeho nesmírné ponížení nesmí být důvodem naší neúcty k Němu, ale naopak naší velké úcty a vděčnosti za jeho nekonečnou lásku k nám, která Ho uzavřela do našich svatostánků.

Z Ludová čítanka na nedele a sviatky 5/2002 přeložil -dd- (Redakčně upraveno)

Společný list biskupů českých a moravských diecézí ke schvalování tzv. Istanbulské úmluvy

Draží bratři a sestry,

v knize Genesis čteme: „Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil.“⁽¹⁾ Lidské pokolení, které je od počátku povoláno k existenci jako muž a žena, korunuje celé dílo stvoření. Stvořitel svěřuje vládu nad zemí lidskému pokolení, všem lidem, všem mužům a všem ženám, kteří odvozuji svou důstojnost a své povolání ze společného počátku.⁽²⁾ Muž a žena jsou tedy odlišní, ale stejní ve své důstojnosti, a tento přirozený řád člověk zakouší od počátku věků, stejně jako touhu po vztahovosti.

Podle Božího záměru panuje mezi mužem a ženou od počátku přátelství, jsou si vzájemně oporou, nestojí proti sobě, ale spolu v nejtěsnějším společenství ve všech rozměrech své bytosti: jsou jedno tělo a jedna duše a jejich vzájemný vztah je odrazem Boží lásky k člověku. Společně Bůh muži a ženě svěřil úkol: „Plodte a množte se a naplňte zemi.“⁽³⁾ Toto přátelství mezi lidmi bylo narušeno prvotním hříchem obou biblických prarodičů. Jedním z projevů tohoto narušení je i násilí, které je důsledkem hříchu.

Jakékoli násilí vůči člověku je z tohoto pohledu narušením všeobecně lidských i křesťanských hodnot, těch hodnot, ze kterých vyrůstá nejen evropská civilizace, ale i principy lidských práv. Jedním ze zvláště zavrženíhodných forem násilí je násilí na ženách, dětech a dalších zranitelných osobách, zvláště tehdy, pokud se děje v prostředí rodiny a domácnosti. Křesťanské tradici je

vlastní úcta k ženě, která vychází z její nezastupitelné role při předávání života a v nejvyšší míře se uskutečňuje v obrazu Bohorodičky, skrze kterou byl světu dán Spasitel. Díky tomu křesťanská evropská kultura prošla vývojem, jehož ovocem je zásada zvýšené ochrany žen v nebezpečných situacích a další formy rytířského chování vůči ženám. Můžeme to pozorovat ve společenském chování, kdy etiketa považuje ženu za společensky výše postavenou. Tyto společenské vzorce předávají rodiče ve výchově svým dětem. Rodina je tak první a základní školou sociálního chování: jako společenství lásky nalézá v sebeodevzdání zákon, který ji vede a umožňuje jí růst.⁽⁴⁾ I z hlediska těchto společenských hodnot je násilí na ženě zásadně nepřijatelné.

Jakkoli je tedy třeba principiálně vítat všechny snahy o prevenci a potírání násilí vůči ženám a domácího násilí, nesmí se tak dít na úkor zastínění a zpochybnění přirozeného řádu. V posledních letech se objevují snahy spolu s řešením problému násilí na ženách nastolit i nový pohled na roli člověka, který je ale neslučitelný s přirozeným zákonem, zdravým rozumem a křesťanskou zkušeností.

Jsme přesvědčeni, že tímto směrem se nešťastně vydává i takzvaná Istanbulská úmluva, která stává muže a ženu do zásadní opozice a veškeré chování vůči ženám chce vidět jen ve světle historicky nerovného poměru sil mezi muži a ženami. Tato mezinárodní úmluva, jejíž ratifikace bude v nejbližší době projednávána v Parlamentu ČR, stejně ja-

ko v dalších evropských zemích, vytváří svým širokým pojetím genderové identity, které není zakořeněné v přirozeném řádu, prostor pro zpochybnění základních společenských daností. S tímto trendem nesouhlasíme a nepřejeme si, aby ratifikací Istanbulské úmluvy bylo ohrožujícím způsobem zasaženo do života státu a jeho institucí, zvláště škol, ale i do života rodin a jednotlivců.

Vyvstává otázka, co v této situaci můžeme a máme jako křesťané – a to napříč konfesemi – dělat. V první řadě nezapomínat na přirozený řád stvoření, které muže a ženu nestaví proti sobě, ale vidí v nich dvě bytosti, které se vzájemně doplňují a teprve spolu vytváří Bohem zamýšlenou jednotu. Je nám také uloženo uvádět tento řád do každodenního života. Při vědomí, že Bůh může napravit i to, co se zdá být nevratně poškozeno, nezapomínejme na modlitbu za ochranu přirozeného lidství, ochranu principu lásky, soudržnosti a harmonie, včetně harmonie mezi mužem a ženou. Zároveň v modlitbě pamatujme i na ty, na jejichž odpovědnosti leží politické rozhodnutí ve věci Istanbulské úmluvy, aby rozhodovali ve shodě se svým svědomím a přirozeným zákonem.

K tomu Vám ze srdce žehnají
čestí a moravští biskupové

Poznámky:

⁽¹⁾ Gn 1,27.

⁽²⁾ *Mulieris dignitatem* 6.

⁽³⁾ Gn 1,28.

⁽⁴⁾ *Familiaris consortio* 37.

Vítej, věrný služebníku, opět mezi svými (1)

Na památku návratu ostatků dobrého arcipastýře Josefa Berana do vlasti

Mnozí významní katoličtí kněží vykonávali vskrty – bez publicity – práci pro církve a vlast, každý na své určené vinici Páně. Jedni ve farnostech, jiní v seminářích, klášterech, ve školách, na misiích. Podobně jako do třicátého roku svého věku žil Pán Ježíš skrytým životem, aby pak vystoupil se svým spasitelským posláním, mnozí jeho následovníci v kněžském stavu pilně a tiše pracovali pro Boží království na zemi v časech míru, ale ve chvílích vážných zkoušek jejich osobnost nabyta vůdcovských, bojovných a nezřídka mučednických rozměrů. Touto cestou se ubíral také život českého kněze, pozdějšího pražského arcibiskupa a kardinála Josefa Berana (29. 12. 1888 – 17. 5. 1969).

Tento plzeňský rodák se stal výraznou postavou naší duchovní a národní elity a jeho pověst dospěla až k papežským prahům. Nakonec jeho jméno obletělo celý svět. Za časů gymnaziálních studií v Plzni jej významně ovlivnil jeho profesor, věhlasný chodský národopisec Jan František Hruška, jenž ho učil češtině a literatuře a upevňoval v něm vztah k umění a poezii. Při plánech na budoucí uplatnění byl Beranovi zásadním rádcem prelát a politik Alois Kudrnovský, který u mládence rozpoznal kněžské povolání. Studia v české koleji v Římě zahájil Josef Beran roku 1907. Spolužáky mu byly osobnosti, které v budoucnu dosáhnou nejen význačných postavení v církevní hierarchii, ale prokážou také značnou odvahu při obraně práv církve a s tím obdrží také palmu mučedníků. Čím vyšší autoritu získají, tím těžší bude jejich oběť. Spolu s Beranem v Římě studovali např. hrabě Antonín Bořek-Dohalský nebo Otakar Švec. Oba se stali později kanovníky svatovítské kapituly a vlivnými českými preláty. První zahynul v koncentračním táboře Osvětim kvůli odporu proti nacistické okupaci, druhý prošel nacistickými koncentráky i komunistickým kriminálem. Tyto tři spolužáky z římské koleje Bohemicum nakonec spojí mučednictví, neboť i Josef Beran se v rozbořených dobách druhé světové války

a v čase komunistické poroby stal obětí totalitní perzekuce.

Nyní však pokračuje Beranova kněžská formace v Římě, jež je dovršena kněžským svěcením 10. června 1911 v bazilice sv. Jana v Lateráně. Ve studiích pokračoval a završil je 26. června 1912 doktorátem teologie. V témže měsíci se vrátil do Čech. Svou první mši svatou v Plzni sloužil na sv. Cyrila a Metoděje roku 1912 v arciděkanském chrámu sv. Bartoloměje a 1. srpna téhož roku nastoupil jako kaplan do Chyše u Žlutic na Karlovarsku. V německém městečku s českou menšinou získal zkušenosti s dvojjazyčnou pastoračí. Jeho působení hmotně podporoval místní šlechtický rod Lažanských. Beran si vedle katechetické činnosti všiml kněžské každodennosti, sepsal např. studii o příkladném chování farních hospodyní. Jeho dalšími působišti byly pražské periferie. Od ledna 1914 kaplanoval na Proseku a učil náboženství ve vysokánské obecné škole. Následovala farnost v Michli a v Útulku sv. Josefa pro hluchoněmé chovanky v Krči, který spravovala Kongregace školských sester de Notre

Dame. Zde prokázal své pedagogické nadání, kdy usilovnou prací s chovankami docílil výrazných výsledků v jejich vzdělávacím procesu, a tak vyvrátil domnělý předsudek o nevzdělatelnosti hluchoněmých. Tím vzbudil pozornost v katolických kruzích a získal od nových dobrodinců podporu pro ústav.

Vznik samostatného Československa Josefa Berana zastihl ve funkci katechety Učitelského ústavu u sv. Anny v Praze. V roli neúnavného pedagoga se soustavně podílel na utváření tehdejšího školství. V roce 1925 se stal ředitelem škol Kongregace školských sester de Notre Dame; měl na starosti obecnou a měšťanskou řádovou školu a ženský učitelství ústav. Roku 1927 byl jmenován arcibiskupským notářem. Zároveň se věnoval badatelské a publikační činnosti. Vedle katechetické, pedagogické a ředitelské funkce pokračoval kněz Josef Beran v pastorači, trávil značný čas ve zpovědnici a na exerciciích, spolupůsobil při formaci katolických učitelů. V přednáškové i literární tvorbě často odpovídal na útoky protináboženského tábora.

Začátkem svatováclavského miléniového roku 1929 byl povolán nejprve jako suplent, posléze jako asistent pastorální teologie na Katolickou teologickou fakultu v Praze. Zde se setkal se svým bývalým učitelem náboženství z plzeňského gymnázia, Aloisem Kudrnovským, který vyučoval fundamentální teologii. Do časů Beranova seminárního působení spadá většina jeho vědecké literární práce. Publikoval v *Katolíku*, *Rozséváči* a v *Neděli*. Na význam poznatků psychologie upozornil ve spise *Psychologie a zpovědnice*. Začátkem 30. let vydal spis *Mešní liturgie: rubricam ecclesiae pragensis ve stoleť 15. a 16.*, týkající se vývoje liturgického partikulárního práva v Čechách v uvedeném období. Rektorem pražského semináře se stal Josef Beran roku 1932. Od roku 1934 působil jako mimořádný profesor pastýřského bohosloví. Uznávaný homiletik Beran seznamoval kandidáty kněžství s teoretickou i praktickou stránkou kazatelství. Současně vyučoval mešní obřady

Josef Beran, student římské koleje

a svátosti. Realizaci řádné profesury přerušila okupace, válka a uzavření českých vysokých škol, včetně pražské teologické fakulty. Josef Beran proslul rovněž jako populární kazatel na poutích a lidových shromážděních. Působil v ústředí výboru významného Sdružení katolické mládeže. Odrazem jeho pastorační práce s mládeží a starostí o sociálně slabé bylo založení Katolické charity v Praze-Dejvicích. Našel si čas také pro své literární zájmy. Zkraje třicátých let pochází jeho beletristická práce *Maria - učitelka evangelistů*, pojednávající o Panně Marii a jejím působení mezi apoštoly po smrti Pána Ježíše. Z jeho dramát jmenujme např. příběh *Prokleta*, v němž mladá dívka Marie řeší dilema mezi setrváním v povolání učitelky a odchodem k divadlu.

Josef Beran byl výrazným aktérem Sjezdu katolíků Republiky československé r. 1935. Podnítil rozvoj Katolické akce, jejímž účelem bylo zapojení laiků do

apoštolátu. Ustavil seminární ministrantskou skupinu *Legio angelica*, která dbala o dobrou výchovu a přípravu chlapců k ministrování a stala se zdrojem mnoha kněžských povolání. Její členové, vedeni v duchu rytířských ideálů, se stali oporou církve a vlasti v dobách pozdějšího německého a komunistického útlačku. Ve výčtu Beranových požehnaných aktivit bychom mohli pokračovat dále. Doba nepříliš vzdálená je bohužel brutálně přerušena.

V životě se tento věhlasný český kněz řídil zásadou: Rozkřeš aspoň jiskru, Bůh rozdmýchá oheň! Navzdory odpadu mnoha lidí od víry, růstu protináboženského hnutí a malomyslnosti katolíků, válce a dalším zkouškám neustal Josef Beran ve službě bližním a svým příkladem pomáhal udržovat světlo pravého náboženství ve zkušném národě. Výhodou první poloviny 20. století byla zděděná katolická víra, stále zakořeněná a praktikovaná

v širokých lidových vrstvách. Odpůrci z liberálního a marxistického tábora usilovali o zpřetrhání posvátných pout mezi svatováclavským národem a římským papežským zřídlem, z něž se Češi po staletí ke svému blahu napájeli. V regulérním duchovním a politickém souboji idejí a hnutí se čeští katolíci uměli prosadit. Leč při náporu novodobých programově protináboženských totalit jejich síla a vliv najednou poklesly. Namnoze věřící nebyli s to pouhými lidskými silami účinně vzdorovat státem organizovanému zlu. O to více si vyprošovali Boží pomoc pro přemožení nepřátel a vítězství spravedlnosti a dobra. Po bolestných zkouškách přinesených jako zadostiučinění za urážky Boha nastává mír a obnova. Když minuly obě těžké zkoušky, využil Josef Beran novou svobodu k tomu, aby se opět otcovsky přimkl ke svému stádcí a je opatroval.

(Pokračování)

Vést k lásce k Bohu a k dobru

Pouť médií v rukou křesťanů, Velehrad 12. května 2018

Již tradiční *Poutě médií v rukou křesťanů* se i v tomto roce zúčastnili zástupci týdeníku Světlo a jeho vydavatele Matice cyrilometodějské. Letos poprvé byla pouť zorganizována na místě pro náš národ tak významném – na posvátném Velehradě.

Mši svatou sloužil olomoucký pomocný biskup Mons. Josef Nuzík. Z jeho homilie vybírám tři myšlenky, které vystihují smysl a poslání křesťanských médií,

a které si dovolím trochu rozvést. Předně, „všichni jsme svým způsobem zprostředkovateli“. Tedy nejen pracovníci médií, ale i jejich čtenáři, posluchači – my všichni jsme zprostředkovateli radostné Ježíšovy zvěsti, naší katolické víry; ostatně, vyplývá to ze křtu. Úkolem médií je pak „formovat“ své čtenáře a posluchače. To logicky předpokládá být sám dobře zformován a především mít Trojediného Boha ve svém srdci. A to vše pak smě-

ruje k tomu podstatnému, konkrétnímu poslání křesťanských médií: mají „vést k lásce k Bohu a k dobru“. Je zřejmé, že kde je láska k Bohu, je i láska k bližnímu, k dobru. Chceme-li měnit tento svět, což je do značné míry v moci médií, musíme sami znát správnou cestu k tomu, co je pro člověka nejlepší – a to je Bůh sám a naše láska k němu.

Věřím, že jsme všichni zúčastnění nejen dobře reprezentovali svá média, ale především, že jsme načerpali duchovní sílu k poslání, k němuž nás Bůh v tomto světě určil. Rozhodně je k tomu nanejvýš potřebná ještě jedna věc: modlitby našich čtenářů, posluchačů, příznivců i kritiků. Bez duchovní podpory společenství věřících by každé mediální namáhání bylo jen ubohé lidské konání. Kež Panna Maria, která pokorně přijala Boží zvěst z úst archanděla Gabriela, pomůže nám všem být pravověrnými nositeli a hlasateli lásky k Trojedinému Bohu a dobra, jehož je On sám Dárcem!

Daniel Dehner

Pracovníci Matice cyrilometodějské na pouti křesťanských médií na Velehradě

Pondělí 28. 5. 2018

6:05 Klapka s ... (101. díl): Alenou Krejčovou **7:25** Život na zámku Břežany **7:50** Adopce nabližko: Afrika, země mnoha tváří **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** V pohorách po horách (44. díl): Boubín – Šumava **9:30** Missio magazin: Květen 2018 **10:35** Léta letí k andělům (12. díl): Miroslav Herold – jezuita **11:00** Se salesiány na jihu Madagaskaru: Boží lid **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Ceferino Jiménez Malla – Cikán v nebi **13:20** Vezmi a čti: Květen 2018 **13:35** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (26. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi: Zdeněk Růžička **15:25** Žamboši na Mohelnickém dostavníku 2012 **16:00** V souvislostech (231. díl) **16:20** Noční univerzita: P. Raniero Cantalamessa – Panna Maria – naše matka a sestra ve víře **17:15** UNITED Report (6. díl): Rozhodnutí **17:50** Sestra Tereza Valsé Pantellini – místa a vzpomínky **18:25** Sedmihlásky (17. díl): Když pan verbíř **18:30** Desatero pro děti – Deváté přikázání: Nebudeš dychtit po manželce svého bližního **18:40** Bazilika s tajemným světlem (1. díl) **18:55** Terra Santa news (295. díl): 23. 5. 2018 **19:15** Ars Vaticana (20. díl) **19:30** Můj chrám: Veronika Sedláčková, kostel sv. Kříže na Příkopech, Praha [P] **20:00** Vanen, pírkó z ráje [P] **21:00** Salesiáni v Brazílii **21:15** ARTBITR – Kulturní magazin (58. díl): O Wimu Wendersovi [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noemova pošta: Květen 2018 **23:45** Noční univerzita: P. Daniel Ange – Co je v troskách, bude vystavěno **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 29. 5. 2018

6:05 Pod lampou **8:10** Exit 316 MISE: Opuštěný, vypuštěný **8:30** V souvislostech (231. díl) **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Muzikanti, hrajte **9:55** Světlo pro Evropu (3. díl): Střídání času **10:10** Noční univerzita: P. Daniel Ange – Co je v troskách, bude vystavěno **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Ars Vaticana (20. díl) **13:00** Česká věda **13:20** Do varu s Maxem Kašparů (5. díl): Krize vztahů **13:40** V pohorách po horách (44. díl): Boubín – Šumava **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Bez hábitu: Chemin Neuf (5) **15:30** Noemova pošta: Květen 2018 **17:05** Outdoor Films se Zdeňkem Gařkem (69. díl): Kavkaz **18:40** Desatero pro děti – Desáté přikázání: Nebudeš dychtit po majetku svého bližního **18:50** Sedmihlásky (17. díl): Když pan verbíř **18:55** Hermie a ustrašený pavouk **19:30** Zpravodajské Noeviny (961. díl): 29. 5. 2018 [P] **20:00** Buon giorno s Františkem [L] **21:10** Řeckokatolický magazin (158. díl) [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** P. Vojtěch Kodet – Tajemství Božího království: Podobenství o dělnících na vinici (Mt 20,1–16) **22:45** U VÁS aneb Festivalové kukátko (24. díl) **23:50** Terra Santa news (295. díl): 23. 5. 2018 **0:10** Naše peníze, jejich osud **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 30. 5. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny (961. díl): 29. 5. 2018 **6:25** Noční univerzita: P. Raniero Cantalamessa – Panna Maria – naše matka a sestra ve víře **7:20** Ars Vaticana (20. díl) **7:30** Kibeho: Mariánské poutní místo v Africe **8:25** MFF Strážnice 2016: Procházka Strážnickým parkem **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** ARTBITR – Kulturní magazin (58. díl): O Wimu Wendersovi **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:45** Hlubinami vesmíru s dr. Pavlem Koubským, 1. díl **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** O létajícím farář **13:00** Vanen, pírkó z ráje **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi: František Xaver Thuri **15:15** Exit 316 MISE: Opuštěný, vypuštěný **15:35** Zpravodajské Noeviny (961. díl):

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

29. 5. 2018 **16:00** U VÁS aneb Festivalové kukátko (24. díl) **17:05** Můj Bůh a Walter: Historie církve **17:20** Můj chrám: Veronika Sedláčková, kostel sv. Kříže na Příkopech, Praha **17:45** Sedmihlásky (17. díl): Když pan verbíř **17:50** Bible pro nejmenší: Na počátku... **18:00** Den Plzeňské Madony: Oslavy 25. výročí založení plzeňské diecéze [L] **20:00** Adorace [L] **21:05** Terra Santa news (296. díl): 30. 5. 2018 [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noční univerzita: P. Vlastimil Kadlec – Budete mým lidem a já vaším Bohem **22:50** Generální audience Svatého otce [P] **23:15** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (26. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **23:40** Koncert Václava Hudečka a hostů ze Štípy u Zlína **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 31. 5. 2018

6:05 Bazilika s tajemným světlem (1. díl) **6:20** Klapka s ... (46. díl): Arnoštem Lukešem **7:20** Řeckokatolický magazin (158. díl) **7:35** Do varu s Maxem Kašparů (5. díl): Krize vztahů **8:00** Terra Santa news (296. díl): 30. 5. 2018 **8:20** P. Vojtěch Kodet – Tajemství Božího království: Podobenství o dělnících na vinici (Mt 20,1–16) **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Světlo pro Evropu (3. díl): Střídání času **9:30** Ztracená ovečka **9:55** Noemova pošta: Květen 2018 **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **13:00** Zrnko na perle Karibiku **13:20** Generální audience Svatého otce **13:45** V pohorách po horách (44. díl): Boubín – Šumava **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Bez hábitu: Kontemplativní Fraternita Marie z Nazareta **15:25** Muzikanti, hrajte **16:00** Ars Vaticana (21. díl) **16:15** Koncert Václava Hudečka a hostů ze Štípy u Zlína **18:00** Causa Carnivora **18:30** Bible pro nejmenší: Adam a Eva **18:35** Sedmihlásky (17. díl): Když pan verbíř **18:40** Zimbabwe – Z temnoty **19:00** Večeře u Slováků: 9. neděle v mezidobí [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny (962. díl): 31. 5. 2018 [P] **20:00** Cvrlíkání (30. díl): Nezmaři **21:10** Zpravodajské Noeviny (962. díl): 31. 5. 2018 **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Večer chval: Přivozacy **1:25** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 1. 6. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny (962. díl): 31. 5. 2018 **6:25** Můj chrám: Veronika Sedláčková, kostel sv. Kříže na Příkopech, Praha **6:50** Cesta do Tibetu **7:20** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (26. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **7:40** Noční univerzita: P. Vlastimil Kadlec – Budete mým lidem a já vaším Bohem **8:25** Sestra Tereza Valsé Pantellini – místa a vzpomínky **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** ARTBITR – Kulturní magazin (58. díl): O Wimu Wendersovi **9:30** Koncert tří sborů: Odry **12:15** **10:30** Vanen, pírkó z ráje **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Ars Vaticana (21. díl) **13:05** Léta letí k andělům (18. díl): Dana Němcová – chartistka **13:25** Žamboši na Mohelnickém dostavníku 2012 **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi: Mgr. Dagmar Tisovská (1. díl) **15:10** Píseň svobody – Bakhita **15:40** Bazilika s tajemným světlem (1. díl):

16:00 Zpravodajské Noeviny (962. díl): 31. 5. 2018 **16:20** Buon giorno s Františkem **17:20** Ježíš pro děti [P] **18:30** Bible pro nejmenší: Potopa **18:35** Sedmihlásky (17. díl): Když pan verbíř **18:40** Arka Noego: Koncert na děje (2. část) **20:00** Kulatý stůl: Manželství v 21. století? [L] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Večeře u Slováků: 9. neděle v mezidobí **22:30** ARTBITR – Kulturní magazin (58. díl): O Wimu Wendersovi **22:45** Outdoor Films se Zdeňkem Gařkem (69. díl): Kavkaz **0:20** V pohorách po horách (44. díl): Boubín – Šumava **0:30** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 2. 6. 2018

6:05 Bol som mimo: Richard Čanaky – Vydrete metamorfozy **7:05** Stavitelé měst **7:20** Ježíš pro děti **8:30** Noeland (39. díl) **8:55** Sedmihlásky (17. díl): Když pan verbíř **9:00** Hermie a ustrašený pavouk **9:35** Můj chrám: Veronika Sedláčková, kostel sv. Kříže na Příkopech, Praha **10:00** Můj Bůh a Walter: Historie církve **10:15** Exit 316 MISE: Opuštěný, vypuštěný **10:35** UNITED Report (6. díl): Rozhodnutí **11:00** Biblická studna **12:00** Angelus Domini [P] **12:10** Zpravodajské Noeviny (962. díl): 31. 5. 2018 **12:30** Pod lampou **14:35** Terra Santa news (296. díl): 30. 5. 2018 **15:00** Večeře u Slováků: 9. neděle v mezidobí **15:25** Víra do kapsy: O Marii trochu jinak **15:45** Koncert kapely Žalman a spol. aneb Žalman slaví sedmdesát **16:50** Světlo pro Evropu (3. díl): Střídání času **17:00** Sedm výprav Josefa Vágnera (8. díl): Speciál **18:05** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (27. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha [P] **18:25** Sedmihlásky (17. díl): Když pan verbíř **18:30** Bible pro nejmenší: Potopa **18:40** Muzikanti, hrajte **19:15** Česká věda **19:30** V souvislostech (232. díl) [P] **20:00** Hlubinami vesmíru s dr. Pavlem Koubským, 2. díl [P] **20:40** Pomoc má mnoho tváří [P] **21:00** Mezi pražci (69. díl): Červen 2018 [P] **21:50** Bazilika s tajemným světlem (2. díl) [P] **22:05** V pohorách po horách (45. díl): Nad Maráskem – Brdy [P] **22:15** Stalingradská Madona **23:10** Stíny nad Libavou **23:45** Řeckokatolický magazin (158. díl) **0:05** Noční univerzita: P. Raniero Cantalamessa – Panna Maria – naše matka a sestra ve víře **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 3. 6. 2018

6:05 Ars Vaticana (21. díl) **6:15** Klapka s ... (106. díl): Martem Eslemem a Davidem Surým **7:35** Ve službě Šuárů **8:10** Cvrlíkání (50. díl): Jarda Svoboda **9:20** Řeckokatolický magazin (158. díl) **9:35** Do varu s Maxem Kašparů (5. díl): Krize vztahů **10:00** Večeře u Slováků: 9. neděle v mezidobí **10:30** Mše svatá z kostela Božího Těla, Bludov [L] **11:45** ARTBITR – Kulturní magazin (58. díl): O Wimu Wendersovi **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech (232. díl) **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news [P] **13:25** Hlubinami vesmíru s dr. Pavlem Koubským, 2. díl **14:10** Muzikanti, hrajte [P] **14:45** Vzlétněte vysoko: Debata o mladých lidech nejen v církvi [P] **15:15** Popelka Nazaretská **16:00** Mezi pražci (69. díl): Červen 2018 **16:50** Bazilika s tajemným světlem (2. díl) **17:00** P. Vojtěch Kodet – Tajemství Božího království: Podobenství o nepoctivém správci (Lk 16,1–9) [P] **17:40** Můj Bůh a Walter: Historie církve **17:55** Sedmihlásky (40. díl): Pasecký louky **18:00** Noeland (40. díl) [P] **18:30** Exit 316 MISE: Skryvaná identita [P] **18:55** Mše svatá ze Slavnosti Těla a Krve Páně [L] **21:35** Ohlédnutí za návratem kardinála Berana do vlasti **23:10** V souvislostech (232. díl) **23:30** Polední modlitba Sv. otce Františka **23:50** Buon giorno s Františkem **0:50** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **1:30** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 28. 5. o 17:30 hod.: Doma je doma (Božie telo a eucharistické zázraky)

Vo štvrtok 31. mája slávime slávnosť Božieho tela. Veľká procesia čaká Bratislavu aj ďalšie mestá v nedeľu. Ako vyzerá príprava takejto slávnosti, kde v Cirkvi má sviatok svoj počiatok, ako súvisí s eucharistickými zázrakmi a o pripravovanej relácii TV LUX v relácii Doma je doma s Mons. Jozefom Haľkom, bratislavským pomocným biskupom, Jozefom Kováčikom, programovým riaditeľom TV LUX a dp. Milanom Puškárom z organizačného tímu v relácii Doma je doma. Moderuje Jana Trávníčková.

Utorok 29. 5. o 21:45 hod.:
Môj Ararat, pochválený buď naveky! (dokument)

Ararat je posvätná hora pre každého Arména, je úzko spätá s arménskou históriou, plnou vojen a strasti. Rozličné svedectvá, spolu so slávnosťou v Jerevane, na ktorej sa zúčastnil aj Ján Pavol II., nám ponúkajú živý obraz Arménska.

Streda 30. 5. o 20:30 hod.: Fundamenty
(Šieste prikázanie – Nezosmilniš!)

Jana Zlatohlávková, Mária Spišiaková a o. Marek Krošlák sa zamýšľajú nad povolaním k láske a manželskou láskou, články 2331 a 2361 Katechizmu Katolíckej cirkvi.

Štvrtok 31. 5. o 16:30 hod.: Kulmenie
(Pali Danko: Magnifikat)

Keď v minulosti žena s radosťou zistila, že počala vo svojom lone nový život, za normálnych okolností sa zdržiavala doma. Ježišova matka Mária sa správa inak: vydáva sa na únavnú a nebezpečnú púť do mesta Ain-Karem, lebo ju pohýna túžba priniesť milosť vykúpenia do Alžbetinho a Zachariášovho domu. Milosť, ktorú si nechce uchovať len pre seba... Mnohí umelci, zasiahnutí jej odvážnym rozhodnutím, si podobne ako ona nechceli nechať umelecké pohánky svojej duše len pre seba, a preto sa v novej časti Kulmenia môžeme tešiť z mnohých krásnych verzii Magnifikatu.

Piatok 1. 6. o 7:00 hod.:
Svätá omša s prvopiatkovou pobožnosťou

Priamy prenos z kaplnky TV LUX, celebruje Mons. Jozef Haľko, bratislavský pomocný biskup.

Sobota 2. 6. o 20:30 hod.: Dávid 2/2 (film)

Uzavretie životného príbehu veľkého kráľa Židov, kráľa Dávida.

Nedeľa 3. 6. o 10:30 hod.: Svätá omša s procesiou

Priamy prenos svätej omše s procesiou k Božiemu telu z Bratislavy.

Zveme všetchny na **POUŤ ZA VÍRU V NAŠICH RODINÁCH**, ktorá sa uskutoční **10. června 2018**. Pouť povede **od katedrály sv. Václava v Olomouci do baziliky Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku u Olomouce**. Cesta je dlhá asi 7 km a jde zhruba o 2 hodiny chůze. Podle svých fyzických sil a možností se můžete k pouti přidat: na srazu ve 12.45–13.00 hod. před katedrálou nebo asi ve 14.25–14.30 hod. pod kopcem v Samotíškách (zde je také možné nastoupit na autobus a vyvézt se nahoru) či v 15.00 hod. na mši svaté v bazilice na Svatém Kopečku. **Bližší informace** najdete na www.rodinnyzivot.cz. **Kontakt:** Marcela Řezníčková, tel. 587 405 250, mobil 720 110 750, e-mail: reznickova@arcibol.cz.

BREVIÁŘ PRO LAIKY
26. KVĚTNA – 2. ČERVNA 2018

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 27. 5.		PO 28. 5.		ÚT 29. 5.		ST 30. 5.		ČT 31. 5.		PÁ 1. 6.		SO 2. 6.	
Antifona	746	842	1150	1278	1166	1295	1768	1990	759	856	1708	1924	1666	1883
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	786	884	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	746	842	1151	1279	1166	1296	1376	1540	759	856	1708	1925	1666	1883
Antifony	747	843	1151	1279	1167	1296	1183	1541	760	857	1214	1347	1229	1364
Žalmy	813	914	1152	1280	1167	1297	1183	914	813	914	1214	1347	1229	1364
Krátké čtení a zpěv	748	843	1155	1283	1170	1300	1770	1541	761	857	1710	1926	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	748	843	1155	1284	1170	1300	1376	1542	761	858	1385	1552	1669	1886
Prosby	748	843	1155	1284	1171	1300	1771	1992	761	858	1711	1927	1655	1886
Závěrečná modlitba	749	844	1156	1284	1171	1301	1376	1542	762	859	1385	1552	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	749	845	1156	1285	1172	1301	1187	1318	762	859	1219	1353	1233	1369
Antifony	749	845	1157	1285	1172	1302	1188	1319	763	860	1219	1353	1234	1369
Žalmy	818	919	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1265	1403	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	749	845	1159	1288	1175	1305	1190	1322	763	860	1221	1356	1236	1372
Závěrečná modlitba	749	844	1159	1288	1175	1305	1191	1322	762	859	1222	1356	1236	1372
Nešpory:														
SO 26. 5.														
Hymnus	742	837	750	846	1160	1290	1176	1307	755	851	764	861	1714	1932
Antifony	743	838	751	847	1161	1290	1177	1307	756	852	765	862	1224	1358
Žalmy	743	838	751	847	1161	1291	1177	1308	756	852	765	862	1224	1359
Kr. čtení a zpěv	745	840	753	849	1164	1294	1180	1310	758	854	767	864	1717	1934
Ant. ke kant. P. M.	745	841	753	850	1164	1294	1180	1310	758	855	767	864	1385	1552
Prosby	745	841	754	850	1165	1294	1180	1310	758	855	767	865	1718	1936
Záv. modlitba	749	844	749	844	1165	1295	1181	1311	762	856	762	859	1385	1552
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1238	1374	1242	1379	1260	1398

Liturgická čtení
Neděle 27. 5. – slavnost Nejsvětější Trojice

1. čt.: Dt 4,32–34.39–40
 Ž 33(32),4–5.6+9.18–19.20+22
 Odp.: 12b (*Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.*)
 2. čt.: Řím 8,14–17
 Ev.: Mt 28,16–20

Pondělí 28. 5. – ferie (v plzeňské katedrále: slavnost Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: 1 Petr 1,3–9
 Ž 111(110),1–2.5–6.9+10c
 Odp.: 5b (*Hospodin bude neustále pamatovat na svou smlouvu. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Mk 10,17–27

Úterý 29. 5. – ferie

1. čt.: 1 Petr 1,10–16
 Ž 98(97),1.2–3ab.3cd–4
 Odp.: 2a (*Hospodin uvedl ve známost svou spásu.*)
 Ev.: Mk 10,28–31

Středa 30. 5. – nezávazná památka sv. Zdislavy (v českých diecézích a v brněnské diecézi památka, v litoměřické diecézi svátek)

1. čt.: 1 Petr 1,18–25
 Ž 147,12–13.14–15.19–20
 Odp.: 12a (*Jeruzaléme, oslavuj Hospodina! Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Mk 10,32–45

Čtvrtek 31. 5. – slavnost Těla a Krve Páně

1. čt.: Ex 24,3–8
 Ž 116(115),12–13.15+16bc.17–18
 Odp.: 13 (*Vezmu kalich spásy a budu vzývat jméno Hospodinovo. Nebo: Aleluja.*)
 2. čt.: Žid 9,11–15
 Ev.: Mk 14,12–16.22–26

Pátek 1. 6. – památka sv. Justina

1. čt.: 1 Petr 4,7–13
 Ž 96(95),10.11–12.13
 Odp.: srov. 13b (*Hospodin přichází řídit zemi.*)
 Ev.: Mk 11,11–25

Sobota 2. 6. – nezávazná památka sv. Marcelina a Petra nebo sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Jud 17.20b–25
 Ž 63(62),2.3–4.5–6
 Odp.: 2b (*Má duše po tobě žízni, Pane, můj Bože!*)
 Ev.: Mk 11,27–33

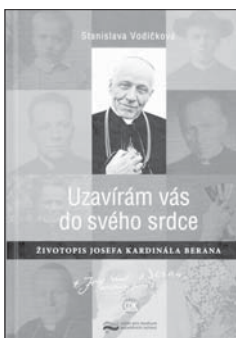
OSOBNOST ČESKÉHO NÁRODA

UZAVÍRÁM VÁS DO SVÉHO SRDCE • ŽIVOTOPIS JOSEFA KARDINÁLA BERANA

*Stanislava Vodičková • Předmluva Tomáš Špidlík SJ
Recenzovali doc. PhDr. Jaroslav Šebek, Ph.D., PhDr. Jan Bureš, Ph.D., doc. PhDr. Stanislav Balík, Ph.D.*

Výpravná publikace obsahuje čtivě psaný životopis Josefa kardinála Berana (1888–1969), desítky fotografií a CD s nahrávkami *Kardinál Beran vzpomíná* a *Projev ke smrti Jana Palacha*. Beranův život, úzce spjatý s osudem národa, dramaticky poznamenal nástup totalitních režimů 20. století. V době heydrichiády sdílel osud českých vlastenců – po zatčení gestapem postupně prošel věznicemi na Pankráci, v Terezíně, až skončil v koncentračním táboře Dachau, kde se po třech letech dočkal osvobození. Po válce, již ve funkci arcibiskupa, jej zachování mravních principů přiradilo k ideovým nepřátelům komunistického režimu. Od roku 1949 byl izolován v domácím vězení pod stálým dohledem Státní bezpečnosti a od března 1951 jej komunistický režim držel 14 let v internaci se záměrem vymazat ho z veřejného povědomí. V roce 1965 mu bylo umožněno odcestovat do Říma, aby mohl přijmout kardinálský klobouk. Návrat do vlasti mu nebyl povolen a ani po jeho smrti v roce 1969 nesměly být jeho ostatky převezeny, takže kardinál byl pochován v Římě. K převozu kardinálova těla došlo až v dubnu 2018, rakev s ostatky byla uložena v pražské katedrále.

*Centrum pro studium demokracie a kultury
a Ústav pro studium totalitních režimů
Druhé, doplněné vydání
Váz., 170x245 mm, křídový papír,
416 stran, 498 Kč*

MODLÍME SE

9 DNÍ K NAVÁZÁNÍ PŘÁTELSTVÍ S DUCHEM SVATÝM Raniero Cantalamessa • Z francouzštiny přeložil Vojtěch Kohut • Výběr textů a sestavení modliteb Marie Malcuratová ve spolupráci s Timothéem Berthonem, sestra Marie-Liesse Bigotová a Cécile Logeartová

Nověna pro ty, kdo chtějí po devět dní věnovat deset minut inspirujícím úvahám na konkrétní téma, aby pokročili v duchovním životě. Na každý den jsou navrženy dvě chvíle pro rozjímání. Vždy se zde nabízí cvičení, které má pomoci k usebrání, úryvek z Božího slova, rozjímavý text světce nebo duchovní autority a předsevzetí.

Paulínky • Brož., 103x150 mm, 80 stran, 95 Kč

**SVATODUŠNÍ NOVĚNA SE SVATÝMI KARMELU Vojtěch Kodet, O.Carm. - Milada J. Burgerová, OCD
Odpovědná redaktorka Ludmila Martinková**

Nověna k Duchu Svatému s texty velkých světců Karmelu. V závěru brožurky jsou dvě modlitby k Duchu Svatému od sv. Miriam od Ukřižovaného a sv. Marie Magdalény de'Pazzi.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 100x144 mm, 44 stran, 49 Kč

MAPA

VYBRANÉ CÍRKEVNÍ PAMÁTKY ČESKÉ REPUBLIKY • RUČNĚ MALOVANÁ MAPA

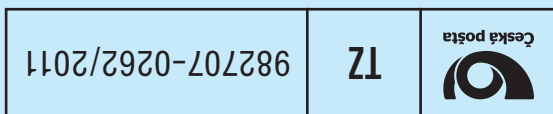
*Redaktor Mgr. Jakub Petráš • Malba mapy Dodo Maár
Malby objektů Mgr. Lucie Marková-Holíková, Jana Šuláková*

Mapa obsahuje ručně malované obrázky 150 církevních památek osmi římskokatolických diecézí a řecko-katolického apoštolského exarchátu. Obsahuje základní údaje o katolické církvi v ČR. Texty jsou v češtině, angličtině a němčině.

Česká biskupská konference • Křídový papír, 99 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

**Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz**

**Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**

SVĚTLO – týdeník Malice cyrilometodějské, spolku. Vydává Malice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Malice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml, Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I.; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz; registrace značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povoleno SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjevech, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.